

Lord Raffles

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

MIRA, DE BENDELEIDSTER

N° 2612

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam
Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbenouden.

Mira, de bendeleidster

HOOFDSTUK I.

DE RODE STRIEMEN

Het was net na middernacht, maar het was nog knapvol in de eetzaal van een chic restaurant in Soho. Deze wijk telt veel van die gelegenheden die druk bezocht worden door vreemdelingen, niet allemaal van onbesproken gedrag, waarvan er zelfs vrij veel ijverig gezocht worden door de politie van zes of acht landen.

Soho is de amusementswijk van Londen, maar er komen waarschijnlijk meer vreemdelingen dan Londenaren. Bepaald veilig is het er niet, tenminste in de zijstraten en men doet er verstandig aan, daar als vreemdeling niet te komen, of het moet zijn in gezelschap van een vertrouwde vriend, die er de weg weet. Voor het uiterlijk is alles keurig in or-

de. De restaurants stralen van licht, de portiers hebben keurige uniformen, het eten en de dranken zijn over het algemeen voortreffelijk, waarvoor men ze dan ook duur moet betalen. Ook zijn er talrijke gelegenheden, waar men eenvoudig niet wordt toegelaten, als men niet in avondtoilet is. Boze tongen beweren dat dit echter juist de ergste en de gevaarlijkste zijn.

Ook hier is het niet alles goud wat er blinkt, ook niet in de zaal, waar wij nu binnengaan.

Toch ziet er alles prachtig uit, glinsterend van klatergoud, brons, fijn porselein en kristal. Dure wijn fonkelt in de fijn geslepen kelken, de dames dragen dure avondjurken, gemaakt naar

de laatste creaties van Dior en om hun halzen schitteren de diamanten en robijnen, de kelners lopen geruisloos over de dikke lopers, in een hoek speelt een bandje van negers in vuurrode, korte jasjes en hagelwitte pantalons, vurige tango's en wilde jazzmuziek en er hangt een geur van dure sigaretten en voortreffelijk bereide spijzen.

Niet ver van de dubbele glazen deuren, naar de vestibule, zat een elegant geklede heer, met de ongedwongen houding van iemand, die 's avonds gewoonlijk dinner jacket of rok draagt. Hij keek vol belangstelling naar een dikke zwarte man, met veel ringen aan zijn vingers, ook in avondtoilet, die ongeveer tien meter verder heel druk en kennelijk een beetje aangeschoten zat te praten met een opzichtig geklede vrouw met vuurrood haar, in een zee-groen avondtoilet, die tegenover hem zat.

Hij zelf was lang, breed in de schouders en smal van middel, niet jong meer, te oordelen naar zijn ernstig, krachtig getekend gezicht, met de smalle neus en met aan de slapen grijzend haar.

De heer in rok pelde langzaam en zorgvuldig een perzik. Hij hield de vrucht met zijn servet vast en hanteerde het zilveren mesje behendig maar zonder dat zijn ogen de dikke man loslieten, die nergens anders aandacht voor had dan voor de roodharige vrouw, met haar ogenschaduw, haar bijgetekende wenkbrauwen, haar vuurrode mond en de koude blik in haar staalgrijze ogen.

En omdat de man met de perzik zo vol aandacht keek naar de dikzak, merkte hij niet, dat hijzelf bestudeerd werd door een derde man, die een paar tafeltjes verder zat, ook in gezelschap van een dame, juist tegenover een wandspiegel, waarin hij alle bewegingen van de heer met de perzik kon volgen.

Nu en dan wisselde hij een paar woorden met zijn dame, een bijzondere, vreemdsoortige schoonheid met haar ovaal gezicht, olijkleurige tint en haar duister glanzende, grote, Slavische ogen. Zij droeg een elegant toilet van glanzende, zwarte zijde, dat de blank-

heid van haar huid en het korenblond van haar prachtige dikke haar nog meer deed uitkomen.

Nu en dan keek zij snel in de richting van de heer, die juist met zijn perzik klaar was en met het zilveren mesje het vlees van de pit sneed. Zij keek echter niet zo zeer naar het gezicht dan wel naar de handen van de man. Zijn ene elleboog rustte nu op het tafelblad, terwijl hij een part van de kostelijke vrucht naar zijn mond bracht. Bij die beweging zakte de mancheteen stukje omlaag, waardoor zijn krachtige, blanke pols te voorschijn kwam en hierop zag zij op twee plaatsen een vuurrode striem.

De man met de perzik scheen ze plotseling ook te zien en met een vlugge, onopvallende beweging veranderde hij van houding en trok de manchete weer een stukje omhoog, terwijl hij vlug om zich heen keek.

De spiegelman en zijn dame in het zwart bogen zich onmiddellijk over hun bord en deden of zij aten.

Even later wenkte de man een kelner, rekende af en vertrok met zijn dame, die door heel wat bewonderende mannenblikken werd nagekeken.

Een ogenblik later was de heer met zijn perzik ook klaar.

Hij rekende met de kelner af en keek voor de laatste keer nog eens naar de dikke, zwarte man, die, zo niet helemaal dronken, op dit ogenblik toch wel behoorlijk aangeschoten was, keek ook vluchtig naar de vrouw in de zee-groene japon en toen liep ook hij langzaam door de eetzaal en verliet deze door de glazen deuren, waarbij ook hij werd nagekeken maar dan door damesogen.

De vestibule was zo goed als verlaten. De heer keek op zijn horloge, liep een paar keer langzaam heen en weer en precies om kwart over twaalf haalde hij zijn overjas en hoed uit de vestiaire, hing zijn jas over zijn arm, daar het buiten nog vrij warm was en daalde de drie treden van de brede stoep af.

Het was nog vrij druk op straat. Langs het trottoir stonden aan de overkant een tiental eigen wagens geparkeerd, er liepen nog heel wat mensen,

die ondanks het late uur hard spraken en veel lachten.

Het was echter tamelijk donker en alleen boven de ingang van een nachtclub brandde een lichtreklame.

De heer liep naar de rand van het trottoir en bleef daar staan, als iemand die ergens op wacht. Nauwelijks een paar seconden later kwam iemand naast hem staan, die een dunne regenjas van zwarte stof droeg en op hetzelfde ogenblik voelde de wachtende heer ter hoogte van zijn linker, vijfde rib een eigenaardige druk.

Hij draaide langzaam zijn hoofd om en keek de man met de regenjas vragend aan, die onmiddellijk begon te fluisteren:

— Maak geen beweging, want dan ben je er geweest.

— Ah zo... die vreemde druk in mijn heup...

— Is afkomstig van mijn browning, vulde de ander met een gemeen glimlachje aan.

De heer keek zijn aanvaller eens heel goed aan. Hij moest wel de nodige gelaatskenning hebben, want hij bleef stil staan, omdat hij in de duistere ogen van de man gelezen scheen te hebben dat hij zeker zou schieten, als er niet aan zijn bevel gehoorzaamd werd.

— Het spijt mij, ik heb werkelijk niet veel op zak, begon hij onverschillig.

— Denkt u soms dat ik zo gek ben dat ik de mensen in deze straat en op dit uur aanhoud, om hen te beroven? vroeg de man met de regenjas grimmig. Het is me om heel iets anders te doen. U moet weten dat ik bijzonder nieuwsgierig ben uitgevallen. Zo zou ik, bijvoorbeeld, dolgraag weten hoe het komt dat u zulke vurige striemen op uw polsen heeft.

— Een vreemde belangstelling. Waarom zou u dat zo graag willen weten?

— Omdat ik er toevallig gisternacht bij was en er zelfs bij heb geholpen, dat een man met een stuk touw gebonden werd en die man leek merkwaardig veel op u.

— Dat is zeker merkwaardig. En als ik u vertel, dat ik die man onmogelijk

kan zijn? Dat ik van een touw niets af weet?

— Dan zou ik me toch niet direkt laten overtuigen, was het antwoord. Ik zou zekerheid willen hebben. Hier is een taxi. Stap in en geef geen geluid, of ik haal de trekker over.

De man had het portier van de auto, die juist aan was komen rijden, open gemaakt en hij wachtte totdat zijn gevangene de voet op de treeplank had gezet.

Toen boog hij zich naar de chauffeur, terwijl hij in zijn jaszak nog steeds zijn browning op het ander gezicht hield en fluisterde hem een adres toe.

— En een goede fooi, als je vlug rijdt besloot hij en toen stapte hij ook in de taxi en trok het portier dicht; al die tijd had de ander de druk van het wapen tussen zijn ribben gevoeld.

— Ik kan wel merken dat u dat meer gedaan hebt, zei hij met een zekere bewondering in zijn stem, toen de auto begon te rijden.

— Daarin zou je wel eens gelijk kunnen hebben... John Raffles, zei de ander en met een ruk draaide hij zijn gezicht naar zijn reisgenoot. Ik heb het toch bij het goede einde?

De wenkbrauwen van de man, die naast hem zat, gingen een heel eind de hoogte in en hij zei terwijl hij de schouders ophaalde:

— Ik heb de naam, meen ik, wel eens gehoord. Maar ik begrijp niet waarom u mij ermee aanspreekt.

— Nee? Dan zal ik het je uitleggen. Maar laat je handen maar op je knieën liggen. Ik heb kennis gemaakt met je duivelse handigheid en ik vertrouw je niet. Vertel mij eens, herken je mij helemaal niet?

— Ik geloof niet, dat ik het twijfelachtig genoeg heb.

— Vreemd, want ik was er toch gisternacht ook bij. Wacht, ik zie wel, dat ik je geheugen even moet oprispen. Luister goed. Je hebt wel eens gehoord van de Metropolitanbank?

— O ja. De bladen stonden er vanavond vol van. Vier kisten goudstaven uit de kelder geroofd op een enorme brutale manier. Werk van Raffles?

Kortom, een keur van sprekende en veelzeggende opschriften.

Het gezicht van de ander kreeg een dreigende sombere uitdrukking en zijn stem trilde van woede, toen hij verder ging:

— Jij deed het. Die brutale diefstal, dat was jouw werk. Je ziet er nu wel wat anders uit dan vannacht, het is mogelijk, dat ik mij vergis, maar ik durf zweren, dat jij het bent. Die rode striemen van de touwen, waarmee wij je hebben vastgebonden, hebben je verraden. Maar ik zal je de rest ook vertellen. Een zeker persoon, die ik niet zal noemen, was van plan een tunnel te graven tot onder de kelder van de bank, waarin dat goud lag en die tunnel begon in de wijnkelder van een huis, dat door een helper gehurd was. Hij was een Turk. Hij werd Keraban Ibrahim genoemd. Alles zou ook goed gegaan zijn als het noodlot, het toeval, de duivel of hoe je het ook noemt, niet gewild had, dat John Raffles diezelfde nacht, dat is dus gisteren, in dat huis inbrak. Hij ontdekte de tunnel, wij snapten hem en inplaats van hem onmiddellijk neer te schieten, zoals uiteraard het verstandigste zou zijn geweest, lieten wij hem een volle minuut te lang in leven, met het logische gevolg, dat hij die ene minuut gebruikte om zich te bevrijden. Er kwamen helpers van hem en toen was ons spel helemaal verloren. Wij waren met tien mannen en een vrouw, John Raffles. Onder de tien mannen, was onze leider, onze aanvoerder die wij de Chef noemden. Kort en goed, ik ben de enige geweest, die de dans ontsprongen is. En dat louter toevallig. Alle anderen werden ingerekend, Ibrahim is dood en een van de jongens, die zich tegen de arrestatie verzette, is er niet veel beter aan toe*. Maar nu het ergste, jij hebt een werk van maanden verknoeid, jij hebt in een paar uur tijds, de vruchten geplukt van ons zwaar werk. Het is uw schuld dat Waybridge en acht van onze beste mannen in de cel zitten en nu vraag ik je: Beken je?

(*) Voor dit Raffles-avontuur zie het voorgaande nummer.

— Nogal een vreemde vraag, antwoordde de ander langzaam en hij keek naar het gezicht van zijn bewaker, die misschien wel zijn beul zou worden, want er stond haat en woede op te lezen. Wat zou u doen, mijn beste... pardon, hoe is uw naam?

— Die gaat je niets aan. Noem mij maar Mike zo noemen de jongens mij ook.

— Mijn beste heer Mike dan, wat zou u doen als ik bevestigend antwoordde op uw vraag? Zou u onmiddellijk schieten?

— Het zou wel het beste zijn, alle duivels, want ik ken je duivelse streken en je slimheid. Maar ik zou niet verantwoord zijn tegenover mijn chefs. Heb je ons gezien in het restaurant?

— Wel de dame in het zwart, maar u zat met uw rug naar mij toe, mijnheer Mike. Een knappe vrouw, die dame.

— Zij is de aanvoerster van de bende van de Gouden Sikkel.

— Zo vlug al? Ik meende gelezen te hebben dat Donald Waybridge dat was?

— Dat was hij ook, tot gisternacht.

— Aha, ik geloof dat ik de situatie begin te begrijpen. Dan is die zwarte dame waarschijnlijk zijn onbestorven weduwe, die de zaken zal waarnemen, zolang mijnheer Waybridge in de gevangenis zit, een soort van procuratiehouder. Ik kan niet anders dan respect hebben voor haar wilskracht, dat zij al zo gauw over het treurig verlies van haar echtgenoot heen is en zich de nacht daarop al weet te troosten met een paar dozijn oesters met een goede vriend.

— Ik zou je aanraden, Raffles, je mond te houden zei Mike dreigend, want dat maak de zaak voor jou er niet beter op. Het is duidelijk, dat je Mira Bonati niet kent. Maar ik zal je haar leren kennen. Zij moet beslissen, ik zal je nu naar haar brengen. Je zult ook Alice Brix terugzien, de vrouw, die er gisterenavond bij was.

— Maar... vergis ik mij, of heb ik gelezen, dat zij ook gearresteerd werd?

— Dat klopt, maar een uur geleden hebben wij haar kunnen laten ontsnappen, antwoordde Mike kortaf.

— Een knap stuk werk. Drommels, de politie heeft aan jullie bende nog haar handen vol. Het is nog geen vierentwintig uur geleden dat zij gearresteerd werd. Hoe heeft ze dat klaar gespeeld?

— Wil je dat zo graag weten? Nu, het is geen staatsgeheim. Een oude truc. Zij hield zich ziek, zij werd naar de vrouwenafdeling van het ziekenhuis gebracht, zij overviel de verpleegster, die de sleutels had en stak haar neer met een spitse, heel smalle dolk die zij in haar had weten te verbergen en de rest was kinderspel voor een vrouw als zij. Het is waar, dat zij geluk had, want er lagen behalve zij, nog maar twee vrouwen in de zaal en die waren allebei doodziek.

— Geen katje om zonder handschoenen aan te pakken. Maar zou je die browning niet een beetje beter vast willen houden? Het schokken van deze ellendige taxi zou het ding wel eens kunnen laten afgaan.

— En dat zou misschien nog het beste zijn ook, gromde Mike.

— Het beste? Mike, als het nu eens bleek, dat ik Raffles helemaal niet ben.

— O, dat zou niet erg zijn, maak je maar niet ongerust, grinnikte Mike. Ik heb een heel ruim geweten en het is beter, een onschuldige neer te knallen, dan een man als Raffles te laten lopen, als je hem eenmaal te pakken heb.

Maar we zijn er. Stap uit en geen grapjes.

De taxi stopte in een hele stille, tamelijk brede straat in het noorden van de wereldstad voor een huis met gesloten luiken.

Mike maakte voor zijn gevangene het portier open en zei zachtjes tegen de chauffeur:

— Bel aan, wacht tot de deur open is en ga dan weer op je plaats zitten.

De chauffeur kwam van zijn plaats, blijkbaar zonder iets te vermoeden van wat er achter zijn rug gebeurde, liep naar de deur en belde. Intussen had Mike zijn gevangene al gedwongen uit te stappen.

De chauffeur kwam ongeduldig geworden terug en zei:

— Ik krijg geen gehoor, mijnheer. Nog eens bellen?

— Natuurlijk. Er moeten mensen in huis zijn.

Hij hield verschrikt op want er klonk een knal in de motor van de taxi. Geschrokken keek hij opzij en dat werd zijn ongeluk, want bliksemsnel schoot de vuist van de chauffeur uit en sloeg hem tegen de vlakte.

Kletterend viel de browning op het trottoir.

— Dank je Charles, zei Raffles glimlachend. Het toeval is vannacht wel heel vriendelijk voor ons geweest. En nu vlug aan het werk.

HOOFDSTUK II.

RAFFLES DIENT ZICH AAN

Het huis in de stille straat was een van de oudste in die buurt en had nog boven de deur, een hardstenen, ovalen plaat, waarop niet zonder moeite te lezen was: « Anno 1730 ». Het telde maar twee verdiepingen en had een flauw oplopend dak, van boven helemaal plat en aan weerskanten, boven de gevel, versierd met een meterhoge hardstenen vaas.

Aan weerskanten stonden nieuwere huizen, het ene zeker wel vijf het andere ongeveer twee meter hoger en ook dit oude gebouw zou zeker wel gauw plaats moeten maken voor een modern huis.

In een kamer op de eerste verdieping zaten twee vrouwen en een man, die alle drie rookten en er uitzagen, alsof zij ergens op wachtten.

Met een van de vrouwen hebben wij al kennis gemaakt, het was de olijkleurige schoonheid uit het nachtrestaurant in Soho. En zoals zij daar heen en weer liep, hoog opgericht in haar nauwsluitende japon, maakte zij inderdaad een koninklijke indruk.

Maar het was het koninklijke van een roofdier, van een tijgerin, die heen en weer stapte op haar fluwelen zolen door haar koci. Haar wenkbrauwen waren gefronsd, de blik van de geheimzinnige ogen was stekend.

De andere vrouw, die nonchalant in een leunstoel hing, was Alice Brix, die zo'n grote rol had gespeeld in het drama

van de vorige nacht en die diezelfde avond door een moord had weten te ontvluchten.

Men zou dit niet aan haar zeggen, want zij zat rustig haar sigaret te roken. Alleen was zij wat bleker dan gewoonlijk en wie weet, voelde zij diep in haar binnenste de onrust, de angst voor de politie, die nu zeker in Londen naar haar zou zoeken.

De enige aanwezige man was lang, een jaar of dertig, met een knap maar wreed gezicht. Hij was in smoking en droeg lakschoenen.

— Weet je zeker, dat ik hier veilig ben, Mira? vroeg Alice Brix, toen de drie personen een poosje in stilte hadden zitten roken.

— Zolang je hier bent, hoef je nergens bang voor te zijn, antwoordde de vrouw kortaf. Je weet, dat het huis van Mike is en de politie heeft niet de minste verdenking tegen hem. Het is een uitstekend huis om bepaalde zaken te regelen.

— Komen de jongens?

— Als ik ze roep. Eerst verwacht ik Mike, met die ander. En als jij hem herkent, Alice... dan is hij er geweest. Wij kunnen die man echt niet in leven laten. Hij blijft altijd een gevaar voor ons.

— Geloof je, dat hij zo maar met Mike is meegegaan?

— Mike is geen baby. Hij weet hoe hij zijn brownning moet gebruiken. Wij

hebben afgesproken, dat hij bij de minste poging tot verzet zou schieten.

Maar ik hoop dat hij hem levend hier brengt, want ik zou niet graag zijn eindje willen missen. Wij krijgen hem wel aan het praten, die mijnheer Raffles. Wat denk jij ervan, Andrew?

De man tipte wat as van zijn sigaret en antwoordde lijsig:

— Dat zou mij heel erg verbazen. Het is tenminste nog niemand gelukt, noch Nicholson, noch Shydrift, noch aan welke aanvoerder dan ook. Geweld geeft niets bij zo'n kerel.

— Wil je zeggen, dat wij hem soms zachtjes moeten benaderen?

— Nee, maar wel links. Je bent buitengewoon knap, Mira.

Andrew Hake, een van de luitenants van de gearresteerde Waybridge, had dit op veelbetekenende toon gezegd.

— Wie weet? zei Mira, met een kort lachje. Het plan is zo slecht nog niet. En daarna...

Zij maakte haar zin niet af, maar hief haar slanke blanke rechterhand op en liet die snel rechtstandig neerkomen, alsof zij met een slag iemand zijn hoofd afhakte. Daarbij fonkelden haar ogen onheilspellend.

— Duurt het lang voor zij komen? vroeg Alice even later.

— Hij had hier al moeten zijn als alles goed was. Ik ben met onze eigen wagen voor hem uitgereden. En zelfs een taxi had hem hier al kunnen brengen.

— Misschien is er wel iets gebeurd, zei Hawke, met zijn slepende, trage stem.

— Wat zou er nu gebeurd kunnen zijn? vroeg Mira nijdig.

— Alsof je dat met een man als Raffles ooit van tevoren kon zeggen.

— Je schijnt nogal bewondering voor hem te hebben, Andrew? zei Alice minachtend.

— Inderdaad. Ik hoor niet tot de mensen die hun vijanden onderschatten en kleineren. Want verliezen zij het van je, dan is de eer voor jou zelf al niet te groot en winnen zij, dan sla je een gek figuur, want dan zou jezelf helemaal niets voorstellen. Raffles is een genie en ik zie niet in waarom wij dat nu

niet volmondig toegeven. Is het soms geen meesterstukje, wat hij ons gister nacht weer geleverd heeft. Vier kisten met goud onder onze neus weggehaald, losgekomen uit een hok, waar ze hem in hadden gemetseld, tien van onze mannen in handen van de politie gespeeld.

— Zwijg! Je maakt mij weer hels, als je mij daar telkens weer aan herinnert. Als hij hier was zou ik hem met mijn eigen handen kunnen wurgen.

— Hij is er nog niet, antwoordde Andrew kalm. Ik wil je heel eerlijk zeggen dat ik dat hele plan een onzinnig gedoe vond, Mira toen je het mij vertelde voor dat huis en mij mee naar binnen nam om je te helpen.

— Het is mij onbegrijpelijk, hoe de chef je tot luitenant heeft kunnen maken, Andrew Hake, je bent laf.

— Dat heeft een man nog nooit tegen mij gezegd, Mira en ik zou het niet nemen ook, omdat het niet waar is. Ik ben alleen maar pessimistisch aangelegd en vooral op het puntje Raffles.

Hij keek op zijn horloge en liet zich in een stoel vallen.

— Hoorde ik daar niet een auto? riep Alice levendig.

— Een kwartier geleden heb ik er al een horen stoppen, antwoordde Mira. Maar je kunt het hier niet controleren, omdat dit vertrek aan de achterkant van het huis ligt, Andrew, als jij eens ging kijken?

— Tot je dienst, zei de jongeman en hij kwam weer overeind uit zijn stoel en slenterde de kamer uit.

Zodra hij weg was, siste Alice tussen haar tanden:

— Een baby! Een melkmuil!

— Misschien, maar ongelooflijk slim, zo geduldig als een kat en hij kent half Londen. Hij heeft die aanslag op Joseph Goldmacher van begin tot einde voorbereid. Hij heeft Inez op die rijke kerel afgestuurd. Nog een paar dagen en de zaak is rijp.

— Maar intussen geloof ik dat hij geen vlieg kwaad doet, hoorde Alice. Hij heeft niet eens een revolver bij zich.

— Nee, maar je moet eens zien hoe hij bokst.

Weer gingen een paar minuten voorbij.

— Dat schijnt alweer niets geweest te zijn, die auto, zei Mira. Ik kan mij niet voorstellen wat er gebeurd is.

— Misschien heeft de chauffeur iets gemerkt en de zaak verknoeid.

— Alice, ik zeg nog eens, dat Mike, in dat geval, Raffles op staande voet zou hebben neergeschoten en als het moest de chauffeur ook nog. Tegelijkertijd klonken er naderende voetstappen in de gang en Alice zei:

— Daar heb je Andrew weer. Ik hoop dat hij komt zeggen, dat Raffles in je mooie cachot, hier onder de grond zit opgesloten.

— Of dat hij al dood is en ergens met een kogel in zijn hoofd ligt.

— Die hoop moet ik u tot mijn spijt ontnemen, madame, klonk een heldere, rustige stem.

De deur was opengegaan en niet Andrew Hake, maar de man uit het nacht-café, de man met de rode striemen om de polsen was binnengekomen.

Alice keek hem aan alsof zij een spook zag en bracht er met moeite uit, doodsbleek:

— John Raffles!

— In eigen persoon, madame. Ik hoop, dat ik u niet aan het schrikken heb gemaakt, maar ik zou heel graag een klein babbeltje met u maken. Laat ik beginnen met u de groeten over te brengen van Mike. Hij maakt het naar omstandigheden tamelijk goed en zal binnen een week zijn ledematen wel weer kunnen gebruiken, tenminste, als de politie hem niet voor die tijd te pakken krijgt, wat heel goed mogelijk is, want ik houd hem bij mij, als een soort gijzelaar, als ik mij zo mag uitdrukken.

Mira was zonder twijfel een vrouw met een sterk karakter en die al heel veel beleefd had, maar die plotselinge verschijning van een doodsvijand, die daar zo vrolijk en niet geboeid kwam binnen stappen, brachten haar even uit haar evenwicht. Zij steunde wankelend, met haar hand op een tafel en keek Raffles aan alsof zij haar eigen ogen niet geloofde.

— Ik zou liegen, als ik zei, dat ik

hier enorm geestdriftig ontvangen word, ging Raffles glimlachend verder, maar het is tot mijn spijt geen aangename verrassing.

Eindelijk vond Mira de kracht om er uit te stoten:

— Hoe kom je hier? Ben je dan werkelijk een zoon van de duivel?

— Geen sprake van, madame. Men heeft u wat op de mouw gespeld. Ik sta volstrekt niet in enige familieverhouding tot dit figuur. En ik sta hier, ik erken het eerlijk, omdat het toeval mij terwille is geweest. Apropos, draagt u echte juwelen? Het is erg onbeleefd van mij, het te vragen, maar zelfs in de deftigste families schaamt men zich tegenwoordig niet, een fatsoenlijke juwelendief het brood uit de mond te stoten. Ik ga verder, maar eerst moet ik madame Alice Brix dringend verzoecken, rustig op haar stoel te blijven zitten. Onder sommige omstandigheden kan ik er niet tegen, dat vrouwen zo onrustig heen en weer lopen. En zeker niet in de buurt van een gangdeur.

— Is... Is Mike dood? vroeg Mira lijkbleek.

— Als dat zo was, zou ik u de waarheid hebben gezegd, madame. Hij leeft, maar hij is alleen maar een beetje toegetakeld. Voor vannacht had ik een kleine onderneming op touw gezet en een vriend van mij zat achter het stuur van een taxi, met een hele sterke motor onder de motorkap. Het noodlot wilde, dat die arme Mike mij net in de taxi duwde; dat moest natuurlijk fout lopen en dat deed het dan ook, een kwartier geleden voor de deur van dit prachtige oude huis. U moet het hem niet kwalijk nemen, want hij deed werkelijk zijn uiterste best en ik geloof, dat ik een blauwe plek heb op de plaats, waar hij mij steeds met de loop van zijn browning zat te kittelen. Mijn vriend de chauffeur deed net of hij aanbelde, maar natuurlijk deed hij dat niet en een zevenklapper, die hij bij de motor had laten ontploffen, was voldoende om een halve seconde de aandacht van Mike van mij en van zijn browning af te leiden. Na die halve seconde wist hij niets meer en lag buiten kennis op de

grond, met een gat in zijn hoofd, want hij was tegen de scherpe kant van een wiel gevallen.

— En... hoe kwam je dan binnen? vroeg Mira toonloos die Raffles geen moment uit het oog verloren had.

— Dat is eigenlijk een beroepsgeheim maar ik wil het u wel zeggen. Drie huizen verder wordt een pand verbouwd tot een winkel. Er staat een schutting omheen. Ik liep daar naarbinnen, onder de steiger door, kwam zo in het achterplaatsje, krom over drie schuttingen en toen was ik achter dit huis. Er is een alarminstallatie, maar u moet niet vergeten, dat mijn tas met mijn kleine instrumentjes in de taxi op mij lag te wachten, met het oog op de aardige onderneming, die ik voor vannacht gepland had. Dat heeft dus weinig bezwaar op geleverd. Maar in de gang zag ik een keurige vent, juist bij het omgaan van een hoek, die stom verwonderd was, mij daar te zien. Hij was niet alleen verrast, hij was zelfs boos. Ik heb hem neergeslagen, een prop in de mond gestopt en hem gebonden. Voor een bandiet zag hij er heel netjes uit. Hoogblond, met een kleine snor, smoking lakschoenen, gardenia in het knoopsgat, een echte heer.

De twee vrouwen stonden hem sprakeloos aan te staren. Beiden hadden in hun misdadige leven te doen gehad met dappere, handige en vindingrijke mannen, maar wat deze kerel durfde, grensde aan het ongelooflijke.

Mira had zich het eerst hersteld. Zij probeerde uit alle macht haar gezicht in bedwang te houden. Haar stem was bijna weer gewoon, toen zij vroeg:

— Ik kan niet anders zeggen, ik heb bijna bewondering voor je moed, John Raffles. Maar ik begrijp niet goed, waarom je eigenlijk hierkomt.

— Wel, om twee dingen. Op de eerste plaats heb ik u nog geen uur geleden in de nachtclub gezien met de prachtige diamanten aan, die u nog steeds draagt en die ik graag zou willen hebben en op de tweede plaats wil ik deze kleine duivelin weer terugbrengen naar de plaats waar zij thuis hoort. Ik mag gerust zeggen, dat ik echt niet zo dol ben maar zij moet toch werkelijk beschermd

worden tegen ratten, die haar aanvreten zoals die vrouw daar. Ik geloof trouwens niet dat jijzelf een haar beter bent. Mike heeft mij verteld dat je chef bent van de Bende van de Gouden Sikkel en dat je als zodanig je vriend Waybridge hebt opgevolgd.

De ogen van de vrouw flikkerden nu even. Zij beet op haar lippen, maar nog kon zij zich beheersen. Haar stem klonk rustig, toen zij zei:

— Mike heeft zijn mond voorbij gepraat. Maar het helpt niets of ik mij nu verdedig. Ik ben nu de zwakste. Wat de juwelen betreft, sta je er op om ze te hebben?

— Op dit punt maak ik nooit grapjes, Mira Bonati. Dat halssnoer is op zijn minst tweeduizend pond waard. En geld kan ik altijd gebruiken. Ik zal je niet proberen uit te leggen, waarvoor ik het nodig heb. Je zou mij toch niet geloven.

Mira had snel op haar met robijnen versierde polshorloge gekeken, ervoor zorgend, dat Raffles het niet zag. Haar mond glimlachte en haar ogen tintelden toen zij langzaam begon:

— Misschien zou het wel eens interessant zijn, Raffles, eens uit jouw mond te horen, hoe je je eigen ondernemingen, zoals jij ze noemt, verdedigt. Je bent toch een zogenaamde humanitaire avonturier?

— Ik weet werkelijk niet of dat zo is, maar met het geld, dat ik te pakken krijg probeer ik zoveel mogelijk onrecht te herstellen. Zou ik nu die halsketting mogen hebben? Ik heb niet zo erg veel tijd en ik voel mij hier niet helemaal op mijn gemak.

— Nog heel even. Het is voor een vrouw niet zo gemakkelijk afstand te doen van haar juwelen.

— Wat wilt u dan? vroeg Raffles ongeduldig.

Mira gaf geen antwoord. Onder de rand van de tafel, waarop zij ongemerkt naartoe was gelopen, hadden haar slanke vingers het knopje van een elektrische bel gevonden. Haar ogen lachten nog steeds, toen zij heel langzaam haar blanke armen, achter haar hoofd bracht en de ketting begon los te maken.

Daarna woog zij die op haar hand,

streefde de diamanten met een zucht en zei:

— Weet je wel zeker, dat ze echt zijn, Raffles?

— Een vrouw als u draagt geen imitatie, Mira Bonati.

— Hier dan en ik hoop maar, dat ze u geen ongeluk zullen aanbrengen.

Raffles strekte zijn hand naar de diamanten uit. Maar op hetzelfde ogenblik hoorde hij een geluid achter zijn rug en draaide zich met een snelle beweging om. De gangdeur was open gegaan en op de drempel stond een kleine, kale man, die een grote revolver op hem richtte. Het wapen leek bijna te zwaar voor zijn kleine hand, maar met een hoge, scherpe stem, beval hij:

— Handen omhoog!

Raffles overzag bliksemsnel de situatie. Tussen hem en de deur stond een kleine maar vrij zware tafel. Inplaats

van zijn handen in de lucht te steken, smet hij de tafel uit alle macht naar de kleine man op de drempel, die met tafel en al de gang in tuimelde. Maar voor Raffles weer overeind had kunnen komen, klapte een groot schilderij, dat boven de monumentale schoorsteen hing als een deur open en drie eveneens gewapende mannen kwamen te voorschijn waarvan er een schreeuwde:

— Nog één stap, Raffles, en je bent een zeef.

De drie mannen stonden boven Raffles en hij begreep wel, dat hij neergeschoten zou zijn voor hij de deur bereikt had. Trouwens, ook daar stond een bandiet, die de kleine man op zijn benen had gezet.

Hij begreep, dat de situatie hopeloos was. Hij zuchtte eens en zei:

— Jammer, ontzettend jammer van die prachtige diamanten.

HOOFDSTUK III.

DE BEUL

Mira was onbeweeglijk op dezelfde plaats blijven staan.

Zij bleef strak naar Raffles kijken, misschien wel in de verwachting, dat zij dat trotse gezicht zou zien verbleken, ofwel die heldere doordringende ogen zou zien knippen.

Maar Raffles bleef volkomen kalm en toch moest hij wel weten, wat hem nu boven het hoofd hing, na alles wat er de nacht tevoren gebeurd was.

Hij stond midden in de kamer en hij was binnen enkele tellen omgeven door acht mannen, waarvan drie in smoking en de andere vijf er verre van geruststellend uitzagen, met hun petten, halsdoeken en hun gemene tronies.

Alice lachte schel over haar zenuwen heen en gilte, terwijl zij in haar handen klapte:

— We hebben hem. We hebben hem. En nu ontglip je ons niet meer, hond, vervloekte bemoel.

— Zwijs, Alice, klonk de bevelende stem van Mira. Wij zullen deze man uitroeien, als onkruid uit een tuin, maar wij verlagen ons niet door hem uit te schelden. Heb je nog iets in het midden te brengen, John Raffles?

— Ik zou niet weten wat, Madame antwoordde Raffles kalm. Ik hoef u niet te vertellen, dat ik op dergelijke dingen voorbereid ben en dus mijn maatregelen allang heb genomen. Ik heb een paar vrienden en die weten wat zij moe-

ten doen wanneer ik van de een of de andere onderneming niet mocht terugkomen. Maak u daarover dus maar geen zorgen en laten wij overgaan tot de orde van de dag. De vrouw nam hem koeltjes op en antwoordde met een kort lachje:

— Dat is heel verstandig van je, Raffles. Maar om de waarheid te zeggen, ik bedoelde iets anders. Heb je niets te vertellen over zekere geheimen in je leven, die voor ons nuttig kunnen zijn en die misschien jouw leven zouden kunnen redden...?

— Uitstekend, madame, antwoordde Raffles rustig. Ik zou mijn leven kunnen kopen, misschien, want ik heb met schurken te maken, tegen uitlevering van bepaalde geheimen en dat zal wel slaan op mijn schatten. Men heeft mij al meer zo'n ruil voorgesteld en ik heb altijd geweigerd.

— Maar wij zullen je geen gelegenheid geven, om dat nog een keertje te doen, schreeuwde Alice. Maakt er gauw een einde aan, jongens en doet het ditmaal grondig. Ik zal niet eerder rust hebben voor ik zijn kop in de zaagselmand zie liggen.

Mira keek haar mededingster gemeen aan en zei:

— Ik zal rapport over je opmaken tegen de chef, zodra hij weer vrij is Alice Brix, wees daar maar zeker van!

— En denk je nu echt dat dat iets zal helpen en dat hij mij zou straffen, als

ik hem eens lief aankeek? riep Alice schel, met de handen in haar zij op Mira toestappend.

Deze werd heel bleek en deed een krampachtige greep naar haar van gouddraad vervaardigde handtas. Zij beheerste zich met moeite en zei kortaf:

— Wij maken dat later wel uit. Ik denk dat je heel gauw spijt zal hebben van die woorden. Is alles in orde, Dave?

Een van de bandieten, een geschouderde vent knikte.

— Wiens beurt is het vannacht?

Dave, die waarschijnlijk de rang van kapitein bekleedde, liep naar Mira toe en fluisterde haar een naam, misschien wel een getal in.

— Nu, die zal er heel snel een eind aan maken, zei de vrouw, met een felle blik naar Raffles, die doodkalm het hele toneeltje stond te bekijken.

Getroffen door zijn kalmte, liep zij naar de gebonden tegenstander toe en zei op een wraakzuchtige maar ook bewonderende toon:

— Je schijnt je er niet veel van aan te trekken Raffles. Het schijnt je niet veel te doen, wat we met je uitvoeren?

— Onverschillig of tenminste zo goed als, antwoordde Raffles. De dood komt voor ons allemaal, vroeg of laat en ik heb hem al te vaak onder ogen moeten zien, dat ik er nog bang voor zou zijn. Als een hogere macht wil, dat mijn taak hier op aarde teneinde is, dan buig ik mij, nederig en zonder verzet.

— Wacht maar, je zult hem straks zien krimpen, zien verbleken en kermen om genade, hoonde Alice. Hij is toch ook maar een mens.

— Ik geloof, dat jij nooit werkelijk moedige mensen hebt gezien, Alice, zei Mira koud. Deze man is dapper, waarom erken je dat niet en waarom wil je je vijanden altijd en overal kleiner maken dan zij zijn?

— Klets niet en laten wij opschieten jij met je boekenpraatjes, zei Alice grof. Ik heb rust noch duur voor we die vent een kopje kleiner hebben gemaakt, en ik moet het zien, ik moet het zelf zien, met mijn eigen ogen, om er helemaal zeker van te zijn, dat hij dood is.

Mira huilverde. Het leek bijna niet

mogelijk en toch werd zij nog bleker, terwijl zij maar steeds naar die gevangene bleef kijken met zijn bijna bovennatuurlijke moed en vastberadenheid. Zijn ogen stonden wijd open en schenen iets in de verte te zien, dat voor de anderen onzichtbaar was. Zijn trekken waren volkomen kalm en hij stond hoog opgericht, fier als een vorst, al waren zijn handen dan ook op zijn rug gebonden.

Toen liet zij haar blikken in het rond gaan en monsterde de mannen, die om haar heen stonden, voor zij met haaperende stem zei:

— Is het, kunnen wij geen andere manier vinden om ons te beschermen zonder deze man te doden? Als wij de politie...

— Als ik het niet dacht! gilte Alice woest. Dat is al meer zo gegaan! Zij heeft praatjes over een ander en speelt de jaloerse maar hij heeft haar al ingepalmd met zijn manieren van de edele keizer uit een derderangs film. Jongens ze is verliefd op hem, gegarandeerd!

Mira was met een sprong bij haar, greep haar woedend bij haar haar en trok eraan, als een tijgerin, die dol van woede aan de tralies van haar kooi rukt. Met moeite kon men de twee vrouwen van elkaar krijgen en toen zei Dave:

— Wanneer dat nog eens gebeurt zal ik ervoor zorgen, voortaan er geen vrouwen meer te betrekken in dit soort zaken. Let maar op mijn woorden. En de politie halen we hier niet in, want dat haalt met een man als hij toch niets uit. Hoeveel keer is hij al ontsnapt? Het is niet te tellen. En daarom, weg met hem en laten wij er een einde aan maken.

Raffles werd door acht sterke handen vastgegrepen en de kamer uitgeduwd. Toen hij langs Mira kwam, die met afgewend hoofd voor zich uitstaarde zonder hem aan te kijken, zei hij:

— Ik ben u dankbaar voor uw goede bedoeling en ik zal ze niet vergeten.

— Horen jullie dat, jongens, gilte Alice. Mijnheer denkt, dat hij ook hier weer levend uit zal komen. Nu, dat zullen wij hem toch eens beletten. Brengt hem weg en dan snel aan het werk.

Raffles, nog steeds stevig vastgehouden, werd de kamer uitgeduwd. Zes mannen liepen om hem heen en Alice liep vooruit, bijna niet in staat haar ongeduld te bedwingen.

Zij liepen de gang uit maar toen Raffles dacht, dat men de trap af zou gaan, aan het einde van de gang, drukte Alice op een kleine krul in het beeldhouwwerk van de muur, waarna een smalle deur geruisloos openschoof.

Bij nader inzien verwonderde Raffles er zich niet over, dat er in zo'n oud huis geheime gangen waren. Hij vermoedde dat dit een smalle ruimte was tussen de twee huizen in. Drie mannen gingen hem voor, drie volgden hem en de stoet begon bij het licht van een paar zaklantaarns een smalle, stenen trap af te dalen, die nauwelijks dertig centimeters breed was en die zeker onder de grond moest uitkomen.

Nog een tiental stappen en toen maakte Alice zelf een zeer zware deur open, met ijzer beslagen, die een tamelijk ruime kelder afsloot en die voorzien was van twee zware ijzeren grendels.

De kelder maakte een erg sombere indruk, met zijn kale, vochtige muren, zijn vloer van ongelijke, rode tegels en zijn schaarse verlichting. Er hing maar een lamp ongeveer in het midden.

Precies in het midden stond een zwaar houten blok, rond van vorm en met een paar ringen om er de touwen door te halen, waarmee tegenstribbelende slachtoffers moesten worden vastgebonden. Wat verder in een hoek, stond een grote vierkante mand, met het deksel open, die voor een deel met zaagsel was gevuld. Naast het blok, onbeweeglijk leunend op de stoel van een geweldig grote bijl, die glansde in het lamplicht, stond de beul.

Zijn lange, dreigende gedaante scheen de hele kelder te vullen. Hij droeg een soort zwart overkleed, heel wijd, dat tot aan zijn voeten kwam. Zijn hoofd was bedekt met een soort kap en ten overvloede droeg hij een masker van zwarte zij, dat het grootste deel van zijn gezicht verborg.

Raffles was onwillekeurig even geschrokken bij het zien van dit lugubere

toneel. Er is geen man zo sterk, of hij weifelt even als hij de dood ziet naderen. En zeker in deze gedaante. Toch was zijn stem volkomen rustig, toen hij tegen Dave zei:

— Kan ik vijf minuten krijgen om mijn gedachten voor de laatste maal te ordenen en ze los te maken van deze aarde die, helaas, nog steeds een trandental is?

— Nee, schreeuwde Alice woest, geen minuut meer en geen seconde. In vijf minuten kan er veel gebeuren. Ik zal niet eerder rusten, ik zal niet eerder durven ademhalen, voor ik je hoofd in die mand zie liggen.

Een bitter lachje speelde om de lippen van Raffles, toen hij zei:

— Het is duidelijk, dat Shakespeare een vrouw als u, niet gekend kan hebben, toen hij Hamlet de befaamde woorden in de mond gaf: «Zwakheid, uw naam is vrouw!» U zijt sterker dan een man en ook veel bloeddorstiger. Nu, het zij zo. Ik ben gereed.

En zijn stap was vast, zijn hoofd was opgericht, toen hij door de zes mannen, die hem geen ogenblik durfden loslaten tot voor het blok werd gebracht. Nu pas kwam er beweging in de beul. Hij vroeg nors aan de gevangene:

— Ben je van plan, je rustig te houden, anders moet ik de touwen gebruiken.

Raffles had even gerild bij het horen van die stem en toen antwoordde hij kalm:

— Ik zal mij niet verzetten, wat er ook met mij gebeurt.

— Kniel dan!

Raffles knielde neer voor het blok en de beul bukte zich over hem heen, om het haar van de ter dood veroordeelde uit zijn hals weg te strijken.

Maar tegelijkertijd, voor iemand erop verdacht was, sneed hij met een ruk het touw door, waar de armen van Raffles mee gebonden waren op de rug. Onmiddellijk drukte hij hem een revolver in zijn hand en riep vrolijk uit, op een toon, die slecht bij een beul paste:

— Klaar, mylord? Dan er op los.

Het is onmogelijk er een beschrijving van te geven hoe verbaasd, maar

direkt daarna, hoe woedend, de bandieten waren.

Dave had zijn revolver getrokken en hij zou Raffles zeker hebben neergeschoten, als de beul hem niet met zijn bijl een zo verschrikkelijke haal over zijn schouder had gegeven dat de man dodelijk gewond neerstortte.

Alice was als een roofdier naar de donkerste hoek van de kelder geslopen, vlak bij de mand, waarin het lijk van haar doodsvijand terecht had moeten komen en had een vlijmscherp dolkmes geopend, wachtend op een gelegenheid, om er haar gehate tegenstander een steek mee toe te brengen, toen plotseling achter haar, als een spook, een man uit die grote mand te voorschijn kwam, die haar bij de armen vastpakte en haar dwong het mes te laten vallen.

Zij gilte als een bezetene en probeerde zich los te worstelen, maar de man scheen handen van ijzer te hebben en zij moest machteloos toezien, hoe Raffles twee van zijn aanvallers neerschoot,

hoe de beul een vierde met zijn bijl neersloeg, toen deze Raffles zijn mes tussen de ribben wilde boren en hoe de beide anderen beefden en doodsbleek van ontzetting hun wapens lieten vallen, de handen omhoog staken en in een hoek van de kelder bij elkaar kropen.

De beul zette nu pas zijn masker af en bleek het gezicht te hebben van James Henderson, de herkules de trouwe chauffeur van Raffles.

Charles Brand stapte, de vrouw nog altijd stevig vasthoudend, over de rand van de mand en vroeg:

— Wat zullen wij met dit loeder nu doen?

— Ik geloof dat het maar het allerbeste zou zijn haar hoofd in plaats van dat van u op het blok te leggen, zei Henderson en dreigend deed hij een stap in haar richting, met de bijl in zijn rechtervuist, terwijl het lamplicht over het bebloede wapen speelde.

De vrouw gaf een verschrikkelijke gil, en verloor het bewustzijn.

HOOFDSTUK IV.

IN HET HUIS VAN JOSEF GOLDMACHER

De volgende avond, tegen elf uur, was Mira Bonati weer in hetzelfde huis, in dezelfde kamer, waar de laatste Raffleszaak zich had afgespeeld, die op zo'n wonderlijke manier was geëindigd. Zij was enorm onrustig en wist nog altijd niet of zij zou vluchten of niet.

Ieder ogenblik meende zij de deur open te zien vliegen en een aantal politieagënten te zien binnen dringen, die Raffles op haar had afgestuurd.

Zodra de twee bandieten die zich hadden overgegeven, haar het bericht van de ontvluchting waren komen vertellen, hadden allen, die nog maar enigszins konden lopen, in paniek nergens anders aan gedacht dan het huis uit te komen zonder zich zorgen te maken over het lot van de gewonden.

Een uur later had een van de mannen zich weer in het huis gewaagd en hij had twee van de bandieten dood, de twee anderen zwaar gewond terug gevonden. Alice was niet te vinden. Hij was rapport komen uitbrengen aan Mira, die toen maatregelen had genomen om de gewonden weg te laten halen.

Het was toen gelukkig nog zo vroeg, dat er op straat nog geen levende ziel te bekennen was, uitgezonderd een paar arbeiders, die naar hun werk gingen.

Hoe later het werd, hoe meer zij ervan overtuigd raakte, dat Raffles niets over de zaak had verteld aan de politie en zij was er hem dankbaar voor, maar

nog altijd niet helemaal gerust.

Wat was er met Mike gebeurd en waar was hij nu? Waar was de man ergens die voor die avond door het lot was aangewezen om voor beul te spelen? Want ook hij was onvindbaar, net als Alice en net als Mike.

En al een paar uur was zij nu alleen in huis, in gezelschap van een ander vrouwelijk lid van de bende dezelfde Inez Valesco, met wie wij al eens vluchtig hebben kennis gemaakt.

Ook zij was onrustig en liep nerveus in de grote kamer heen en weer, en keek nu en dan eens op haar polshorloge of op de klok op de schoorsteenmantel.

— Ik garandeer je Mira, als het van nacht niet gebeurt, dan hebben we veel kans, dat het te laat is, want Goldmacher blijft bij zijn plan, om morgenochtend vroeg op reis te gaan. En alleen kan ik het niet af. Trouwens, Mike heeft beloofd, dat hij en Andrew het zaakje zouden opknappen. Ik heb nu alles zo ver klaar, ik ga straks met hem souperen en dan voeren wij het laatste bedrijf op, maar dat kan ik niet alleen, ik moet hulp hebben. Hij is nooit zo dronken, of hij sluit 's avonds alles zorgvuldig weg.

— Maar Andrew kan onmogelijk helpen, riep Mira uit. Zijn ene oog is dicht geslagen en bij zijn val op de grond heeft hij ook nog zijn pols verstuikt. Wat Mike betreft ik weet niet eens waar hij is.

Inez trappelde ongeduldig met haar sierlijke voetje op de vloer en zei:

— Het is net of er een vloek rust op de besten van ons, als wij eenmaal met die kerel in contact komen. Ik ken bijna geen enkel geval, dat John Raffles zich met onze zaken bemoeide zonder dat een van de meisjes of vrouwen het zo van hem te pakken, dat zij er uitliep en zich liet bekeren, als ik het zo noemen mag, net als door een officier van het Leger des Heils.

— Wat bedoel je daarmee? vroeg Mira, zich hoog oprichtend.

— Lieve kind, je hoeft voor mij van je hart geen moordkuil te maken. Dacht je soms, dat ik geen ogen had en geen hersens in mijn hoofd? Je houdt van hem, je gaat dezelfde kant uit, net als vijf of zes andere vrouwen voor jou die vanaf dat ogenblik zo goed als niets meer voor ons waard waren. Nee, dan is Alice uit ander hout gesneden. Die is wraakzuchtig tot het bittere eind. En nu ik het toch over haar heb, pas op voor haar, want ik heb zo'n idee, dat zij je gloeiend haat, niet alleen na gisterenavond, maar omdat zij Donald Waybridge, onze chef, van jou wil afpakken.

— Laat haar, zei Mira, met een rimpel tussen haar wenkbrauwen.

— Mira, je bent gek, je weet niet wat je zegt. Jij laat toe, dat een medeminnares je de man ontroofd die de hoogste positie bij ons heeft, die macht heeft over leven en dood en die stapelgek is op jou? Weet je wel wat er dan kan gebeuren?

— Je bedoelt als hij ontvlucht, of als ze hem moeten loslaten. Het laat mij koud, antwoordde Mira en haalde haar mooie schouders op.

Plotseling veranderde de houding van Mira. Met vlammende ogen richtte zij zich tot Inez en riep, terwijl haar lippen trilden:

— Nu dan, ja, het is zo, ik houd van hem en al zou het mijne dood kunnen zijn, ik kan er niets anders van maken. Laat Alice Donald houden, als zij gelukkig met hem denkt te kunnen zijn. Ik doe hem haar cadeau. Ik ben hem vergeten.

— Maar dat zal hij niet doen, Mira, zei Inez. Bedenk je toch. Je zult Raffles hoogst waarschijnlijk nooit terug zien en als Donald vrij komt en hij hoort dit, dan ben je je leven niet meer zeker.

Even zwegen de beide vrouwen en toen zei Inez zuchtend:

— Wij zullen de hand van de chef missen, maar voor jou zou ik bijna hopen dat ze hem voor een jaar of tien achter de tralies sloten. Laten we er liever maar niet meer over praten. Wij moeten aan het werk. Als Mike er maar was. Wat kan er toch met hem gebeurd zijn?

— Raffles heeft hier zelf gezegd: Hij leeft en hij is gewond. Raffles weet dus waar hij is en zal hem vast houden, ik weet niet waarvoor. Kunnen Carnegie en Socrates niet helpen?

Carnegie en Socrates waren bijnamen van de twee boeven, die zich in de kelder met het blok hadden overgegeven en het bericht van de ramp waren komen brengen.

— Zijn ze hier in huis?

— Ja, in de geheime kamer.

— Dan moeten die maar meegaan antwoordde Inez zuchtend. Want nogmaals alleen kan ik het werk niet af. Ik kan alleen maar zorgen dat Goldmacher niet in staat zal zijn om tegenstand te bieden. Roep dan die jongens maar want we hebben geen tijd meer te verliezen. Ik heb een afspraak met Goldmacher en stel je voor, dat hij nijdig wegloopt, omdat ik er niet ben.

Inez drukte op een onder de tafel verborgen belletje. Het geheime deurtje klapte open en Socrates en Carnegie kwamen te voorschijn.

Socrates zag er uit als een met moeite getemde stier, die op jaren is gekomen, maar zijn kracht en woestheid nog niet heeft verloren. Hij had nog maar heel weinig sluijk, grijs haar, maar zijn schouders waren enorm breed en hij leek uitermate geschikt voor dit werkje. Carnegie was veel jonger, elegant gekleed en hij dankte zijn bijnaam waarschijnlijk aan het feit, dat hij altijd schitterende ringen aan zijn vingers droeg, een gewoonte, die hij nooit kwijt

heeft kunnen raken en die hem, vroeg of laat, omdat zij een kostbare aanwijzing zijn voor de politie, nog wel eens noodlottig zou worden.

De beide mannen waren in avondtoilet, rookten een sigaret en bleven zwigend wachten op de bevelen van de plaatsvervangster van de chef.

Zonder inleiding begon Mira :

— Carnegie en Socrates, jullie zullen met zijn tweeën vannacht met Inez meegaan, om het zaakje bij Goldmacher op te knappen. Oorspronkelijk zou Mike het gedaan hebben met een ander. Mike zit ergens gevangen niemand weet waar en de andere is ook onvindbaar. Hij moest Raffles onthoofden en niemand weet waar hij nu is.

— Wij weten het wel, zei de man, die de naam droeg van de beroemde Griekse wijsgeer rustig. Nog geen tien minuten geleden hebben wij Jakkie gevonden in het smalle steegje tussen de twee huizen, nadat wij bijna een uur overal hadden gezocht.

— Dood? vroeg Inez, haar adem inhoudend.

— Niet helemaal. Maar ik geloof niet dat het veel scheelde, antwoordde Socrates, kalm als een echte wijsgeer. Hij had een tik op zijn hoofd gehad met een knuppel en hij kraamde allerlei onzin uit, toen we hem overeind sjorden.

— Waar is hij nu?

— Wel, waar hij lag. Hij zei, dat wij hem met rust moesten laten en dat hij wilde slapen.

— Brengt hem maar binnen, vlug

wat! beval Mira kortaf. En dan gaan jullie dadelijk met Inez mee, die je wel verdere instructies zal geven.

— Ja, schiet op alsjeblieft, want over twintig minuten moet ik in de Bijou zijn, dreef Inez hen aan. Prent het jullie nu goed in de hersens dat het vannacht moet gebeuren anders is het te laat want morgen verdwijnt hij.

— Kalmte is bij zulke dingen een eerste vereiste, zei Socrates eigenwijs. Wij zullen voortmaken, maar zonder ons te haasten. Kom mee, wandelende juwelenwinkel.

Zijn kameraad grinnikte eens, streek liefkozend over de diamanten ringen en volgde Socrates op de voet.

Vijf minuten later waren de twee mannen en de vrouw vertrokken en niemand had willen geloven, dat dit elegant geklede drietal deel uitmaakte van een van de gevaarlijkste benden van Londen en misschien wel van heel Engeland.

Joseph Goldmacher zat al in een hoekje van de dure nachtclub te wachten, toen Inez helemaal alleen het zaaltje binnenkwam.

Hij wilde haar iets laten gebruiken, maar zij drong erop aan direkt weg te gaan en een klein souper te gebruiken in de prachtige woning van hem in West-End.

Als altijd gaf hij toe als een slaaf van zijn hartstocht en in zijn prachtige wagen met een negerchauffeur aan het stuur, reden zij weg. Inez wist, dat zij gevolgd werden door de snelle auto van Socrates.

HOOFDSTUK V.

OM DE BRANDKAST VAN MIJNHEER GOLDMACHER

Goldmacher hield in Londen maar twee bedienden, een butler en een chauffeur en daar had hij ruim voldoende aan. Hij was allang weduwnaar en had nooit behoefte gehad zijn nek opnieuw te buigen onder het juk, zoals hij het zelf niet erg elegant uitdrukte. Hij reisde veel, nu eens voor zaken, dan weer voor zijn plezier. Het huis, waarin hij in Londen woonde was eigenlijk veel te groot voor hem al telde het ook maar elf kamers. Maar hij hield er van, feestjes te geven en kunstenaars bij zich te ontvangen.

Het huis was door een voortuin gescheiden van de straat en lag ook verder midden tussen bomen en struiken, zoals bijna alle huizen in die dure buurt.

De chauffeur reed de auto naar de garage en kreeg toen toestemming om naar bed te gaan.

De butler ontving zijn meester plechtstatig en zei, dat er gezorgd zou worden voor een goed soupetje.

Zij kwamen in de prachtige hal en Inez kon daar, het effect bekijken van de voorkeur van mijnheer Goldmacher voor oude meubelen.

Er bevond zich recht tegenover de deur een reusachtige haard en daarnaast voerde een brede trap, een prachtig staaltje van houtsnijkunst, naar de eerste verdieping.

De butler nam de overjas van zijn meester en de mantel van de bezoeker in ontvangst en ging toen snel voor het

souper zorgen, dat men uit een restaurant in de buurt moest laten komen. Er was wel een keuken in het huis, maar de butler kon zich niet herinneren, dat die meer dan vijf of zes keer per jaar gebruikt werd. Wanneer het gebeurde was het ter gelegenheid van grote feesten, wanneer zijn meester een paar koks in dienst nam en hulppersoneel huurde.

Nu zou hij waarschijnlijk kunnen volstaan met wat koude schotels, pasteien en de wijn, die altijd ruimschoots in de kelder voorradig was.

Intussen had Goldmacher zijn vrouwelijke gast naar de eerste verdieping gebracht en had haar een niet te groot vertrek binnen laten gaan. Zij kende deze kamer waarschijnlijk al, want zij liep regelrecht naar de gemakkelijkste stoel toe die er te vinden was, liet er zich in neervallen en stak een sigaret op, na vluchtig op de pendule te hebben gekeken.

Goldmacher streeelde even over haar dikke haar, zuchtte en zei:

— Ik kan het gewoon niet hebben, dat ik morgen op reis moet.

— Waarom?

— Vraag je dat nog? Omdat ik dan bij jou weg moet.

— Neem mij dan mee.

— Kon dat maar, lieve kind. Maar helaas, dit is nu net een zakenreis en ik zou geen aangenaam gezelschap voor je zijn.

— Het spijt mij, dan maar niet.

— Je neemt het nogal nuchter op, Inez, klaagde Goldmacher. Zeg mij eens eerlijk heb je wel eens echt van mij gehouden?

— Hoe kom je op dat idiote idee, Joseph?

— Houd je dan helemaal niet van mij? kreunde Goldmacher diep teleurgesteld.

— Maar man, kijk nu eens in de spiegel. Wat een idioot idee, om zo iets te kunnen denken. Dat je tegen de zestig loopt, is nog tot daaraan toe, want ik ken mannen, die al ouder zijn en die ik heel aardig vind maar die zijn gentleman gebleven. Jij bent klein, dik, je benen zijn krom, je bent kaal, je bent allesbehalve knap, goeie hemel, ik ben nog stom verwonderd. Ik vond het leuk om zo nu en dan eens met je uit te gaan, omdat je een goed menu weet samen te stellen en omdat je een hele beste auto hebt. En ik kan me maar niet indenken dat je wel eens méér zou hebben verwacht. En daarom, als je op reis gaat, zal ik vijf minuten na je vertrek vergeten zijn, dat je ooit bestaan hebt.

— Je bent hard voor me, Inez, vreselijk hard, klaagde de rampzalig effectenmakelaar.

— Klaag je daar al over? Wie weet zul je nog wel eens anders praten, als we wat verder zijn zei de vrouw.

— Wat bedoel je daarmee?

— Dat zul je straks wel zien. Daar is de butler met ons soupeetje.

Inderdaad kwam de butler binnen met een grote hengselmand. Hij ging weer weg en kwam even later terug met een tweede mand, met glazen, zilveren couvertes, borden en alles wat er verder nodig was.

Hij begon zwijgend de tafel af te dekken.

Inez bekeek hem aandachtig, terwijl hij heen en weer liep en vroeg toen heel zachtjes aan Goldmacher:

— Heb je die man al lang in dienst? Ik kan mij niet herinneren, dat ik hem hier ooit gezien heb.

— Sinds eergisteren.

— Daar wist ik niets van. Waarom heb je de oude weg gedaan?

— Eeuwig en altijd ziek en hij dronk.

Als ik hem nodig had, was hij er niet. Hij wilde ook nooit mee op reis.

— Deze wel? Dat zou mij heel erg verbazen.

— Waarom?

— Omdat hij zo ontzettend dik is. Ik heb nog nooit een man met zo'n dikke buik gezien, tenminste niet als butler. Zijn kleine hoofd past er helemaal niet bij.

Goldmacher haalde zijn brede schouders op en zei onverschillig:

— Al was hij tweemaal zo dik, dan interesseerde het mij nog niet. Hij doet zijn werk uitstekend, hij praat niet meer dan nodig is en voor zover ik kan nagaan, steelt hij hoogstens twee sigaren per dag uit mijn kistje. Dat is een percentage, waar ik eigenlijk nooit op had durven hopen.

Intussen ging de butler waardig verder, met zijn werk. Hij was inderdaad enorm dik en dat viel eigenlijk nog meer op, omdat zijn benen tamelijk dun waren, net als zijn hals. En omdat zijn hoofd klein was zag hij er uit als een schildpad, die op zijn achterpoten loopt.

Binnen een kwartier was alles voor elkaar en de man trok zich bescheiden terug, na verlof te hebben gekregen nu naar bed te mogen gaan.

Zodra hij op de gang stond, krabde hij eens achter zijn oor, keek even naar de gesloten deur en mompelde:

— Dat is toch heel toevallig. Wat voert die dame hier uit. Ik geloof niet, dat we daarop gerekend hebben. Nu, het zal de zaak wel niet veel veranderen.

En na deze enigszins wonderlijke woorden scheen de dikke butler in de duisternis op te lossen en verdween voorlopig van het toneel.

Binnen had mijnheer Goldmacher echter de glazen al vol geschonken. Het was duidelijk, dat de hardvochtige mededelingen van de mooie Inez hem in een beetje trieste bui hadden gebracht, die hij tot iedere prijs weer wilde verdrijven.

Hij goot daarom het eerste glas van de edele Bourgogne in een teug naar binnen, staarde zwaarmoedig voor zich uit, hikte eens en schonk zich onmiddell-

lijk een tweede glas in. Hij bracht het aan zijn lippen en zag hoe Inez op de pendule keek.

— Waarom kijk je toch steeds op de klok? vroeg hij verwijtend. Verlang je soms al naar het ogenblik, waarop je weer weg kon gaan?

— Louter verbeelding, dikzak, antwoordde Inez gemaakt vrolijk.

Want zij was inderdaad onrustig. Over een kwartier moesten de helpers binnen gelaten worden zoals afgesproken was en hoe zou ze even weg kunnen komen zonder de achterdocht bij Goldmacher te wekken?

Het zou wat anders zijn, als hij dronken was, maar daar zag het op het ogenblik nog echt niet naar uit en Inez wist bij ondervinding hoeveel hij kon hebben.

Zij knikte hem dus maar eens toe, hief haar glas naar hem omhoog en dwong hem op die manier van de vorige, koppige wijn te drinken.

Maar na tien minuten hield zij het niet langer uit, sprong op en zei:

— Ik ga even wat sigaretten uit mijn mantelzak halen.

— Waarvoor al die moeite? Ik heb er hier genoeg.

— Je weet wel, dat ik die niet rook, Joe. Ze zijn mij te zwaar. Ik ben zo terug.

En voor hij iets kon zeggen, was zij de kamer al uit en rende de trap af.

De vestibule was vaag verlicht. De twee zware kettingen zaten op de deur, twee knippen sloten haar ook af en bovendien was zij op het nachtslot gedraaid, maar het was een slot met een gewone draaiknop aan de binnenkant en dat wist de slimme dievegge heel goed. Vlug en zonder lawaai maakte zij de kettingen los, schoof de knippen terug en draaide de knop van het slot om.

Even stond zij aandachtig te luisteren en toen tikte zij met de diamant van haar ring op het matglazen ruitje in de deur, waarachter zij vaag iets meende te zien bewegen.

Onmiddellijk werd dit tikken beantwoord en zij deed snel en zachtjes de voordeur open. Twee mannen kwamen

binnen. Het waren Socrates en Carnegie. De eerste deed dadelijk de deur weer dicht en vroeg fluisterend:

— Hoe staat het er mee?

— Hij is nog zo schuchter als een kalf. Wacht nog een half uur, dan gaat het misschien wat beter.

— Dat duurt me veel te lang, bromde Socrates. Dan moeten er maar andere middelen gebruikt worden. Zijn de bedienden naar bed?

— Zowat al een half uur.

— Heb je de telefoon kunnen afsnijden?

— Scheelt het je in je hoofd Socrates. Hij heeft mij geen seconde uit het oog verloren. En nu moet ik als een haas weer naar boven, anders krijgt hij argwaan. Ik zei, dat ik sigaretten uit mijn zak ging halen en er zit nog niets in ook. Hebben jullie soms een pakje?

— Hier, zei Carnegie en hij stopte haar een pakje Camel in de handen. En denk er om, over tien minuten komen wij binnen en zullen het zaakje wel even opknappen.

— Doet het als het kan niet zo wild, drong Inez aan. Je weet wel, dat ik er niet van houd, als er slagerswerk van wordt gemaakt, tenminste niet als ik er bij ben. Ik voel meer voor het fijne genre.

— Loopt nu niet zo gauw weg, zei Socrates ontevreden. Waar is de kamer waar jullie zijn?

— Op de eerste verdieping. De trap op, de gang rechts, eerste deur aan je rechterhand.

— Heeft hij een proppenschietter in zijn zak?

— Dat geloof ik wel.

— Probeer hem die dan te ontfutse-len.

— Ik zal mijn best doen. Over tien minuten dus.

En zij holde de trap op, bang dat Goldmacher de deur open zou maken en haar zou betrappen in gesprek met de twee boeven.

Maar Goldmacher zat aan de tafel, met zijn hoofd in zijn handen en zij zag, dat hij de fles wijn voor de helft had leeggedronken misschien in de ver-

wachting, dat de wijn zijn sombere gedachten zou verdrijven.

Hij keek haar verwijtend aan, toch blij, dat zij er weer was en zei :

— Ik dacht al, dat je stilletjes was weggelopen. Kom maar naast me zitten en drink met mij.

Zij ging weer zitten aan zijn rechterkant en at met moeite wat, terwijl de minuten schenen te kruipen en zij moeite had, haar gedachten bij het gesprek te houden.

Goldmacher praatte dus bijna helemaal alleen en hij deed het tamelijk verstaanbaar en helder, want hij was een man die best tegen een stevig glas wijn kon.

Precies tien minuten nadat zij weer waren gaan zitten, werd er zachtjes op de deur geklopt en terwijl Goldmacher verbaasd en verschrikt opkeek, zei zij met haar heldere, hoge stem :

— Binnen.

De deur ging open en Socrates en Carnegie stapten de kamer in.

De laatste had een browning in zijn vuist, de eerste, een lang, dik touw.

Waar het nu aan lag, dat mijnheer Goldmacher zo vlug handelde, zal wel altijd een raadsel blijven, maar hij moet een soort voorgevoel hebben gehad, want hij bracht bliksemsnel zijn rechterhand naar zijn zak en trok een revolver, niet zo erg groot, maar heel stevig en bruikbaar.

Voor hij echter het wapen had kunnen opheffen, had Inez hem met de wijnfles zo'n klap op zijn hand gegeven, dat het wapen rinkelend uit zijn vuist op de tafel viel, waarna de vrouw het dadelijk greep.

Met een stap stond Carnegie al naast hem en zei dreigend, op gedempte toon :

— Geen woord en geen beweging ouwe, of je bent er geweest. Als je je kalm houdt, loopt alles misschien nog goed voor je af. De sleutel van je kast, van je brandkast, moet ik hebben.

— Hier, die heb ik al. Hij zat in zijn vestzakje, zei Inez, die was opgestaan.

Goldmacher keek haar aan met een blik van giftige woede, toen zijn dikke vingers vruchteloos in het zakje graaiden.

Het moet gezegd worden, dat mijnheer Goldmacher waarschijnlijk een schurk was in geldzaken, maar dat het hem niet aan persoonlijke moed ontbrak, want hij zij onbeschaamd :

— Je hebt mij nu wel de sleutel ont-futseld, loeder, maar wat doe je daarmee, als je de combinatie van het letterslot niet kent?

— O, die zul je ons wel vertellen! zei Socrates met zijn gewone kalmte.

— Dat dacht je! schreeuwde Goldmacher. Dan vergis je je toch wel heel erg.

— Als je niet van plan bent wat zachter te praten, dan heb je je langste tijd geleefd, beet Carnegie hem dreigend toe, een beweging makend met zijn browning. En wij hebben heus wel middeltjes om je aan het praten te krijgen, wees daar maar niet bang voor. Moeten we je voeten soms roosteren? Moeten we je letterlijk het mes op de keel zetten? Vlug wat, de combinatie, als je leven je nog iets waard is.

Goldmacher was doodsbleek geworden. Een blik op het wrede gezicht, vlak voor hem, met de brede kaken en de gemene blik in de harde ogen zei hem, dat het volle ernst was en dat zijn leven geen cent meer waard was, als hij bleef weigeren.

Hij bukte zijn hoofd voor het onvermijdelijke. Hij stond met moeite op en zei :

— Ik hoop, dat deze slet hier nog eens voor zal boeten. Meer zal ik er niet van zeggen. Ga maar mee naar mijn werk-kamer, dan zal ik jullie de combinatie laten zien.

— Kun je dat hier niet zeggen? vroeg Socrates wantrouwend.

— Dat helpt niet. Daar schiet je niets mee op. Ik moet zelf de schijf verzetten.

De bandieten keken elkaar eens aan. Het leek wel, alsof die oude kerel iets van plan was. Toen merkte Socrates op :

— We blijven vlak naast hem en als hij gekheidjes uithaalt, dan zullen het ook zijn laatste geweest zijn. Vlug een beetje.

Goldmacher liep naar de deur. Op zijn brede gezicht lag een tevreden uitdrukking, maar dat zagen de bandieten

niet, want zij liepen schuin achter hem.

Inez, bleek en zenuwachtig, bleef in de kamer achter.

Goldmacher liep met gebogen hoofd door de gang, ging de trap af, kwam in de vestibule en haalde onder het lopen uit zijn broekzak een sleutel om zijn particuliere werkkamer open te maken.

Een ogenblik later gaf hij een luide schreeuw.

— De deur was open.

— Wat is er? Wat is er? fluisterde Carnegie driftig en stak zijn hand uit en maakte licht.

— Er is... de brandkast is er niet meer, steunde Goldmacher en wees met een bevende hand naar de muur, waar een veel lichtere plek op het behang duidelijk aangaf waar de kleine brandkast gestaan had.

HOOFDSTUK VI.

HET GEHEIME SEIN

Met een van woede vertrokken gezicht stapte Carnegie dreigend toe op Goldmacher, die in een grote stoel voor zijn schrijfbureau was neergezakt. Hij greep hem ruw bij zijn schouders, schudde hem heen en weer en vroeg, half schreeuwend:

— Wat heeft dat te betekenen? Je hebt toch niet het lef gehad een grapje met ons uit te halen? Waar is die kast?

— Ik weet het niet. Ik weet alleen, dat die vanmiddag nog hier stond.

Carnegie uitte een gesmoorde vloek en onderzocht vluchtig het vertrek. Voor de twee ramen zaten stalen roluikeu en die waren stevig gesloten. Er was geen spoor te zien dat ze geforceerd waren. Het was absoluut onmogelijk, dat de geheimzinnige dieven van de brandkast door die ramen naar binnen waren geklommen. Het vertrek was volkomen op orde, geen papiertje was verschoven, geen stoel van zijn plaats gezet. En het zware meubel moest door hele sterke mannen zijn behandeld, toen het door de gangdeur werd gedragen, want er was geen houtsplintertje van de deurpost.

Carnegie stond midden in de kamer met gebalde vuisten en beet op zijn lippen. Wat Socrates betreft, zijn gewone wijsgerige inslag scheen hem in de steek te hebben gelaten want hij stond versuft rond te kijken.

— De duivel moet er de hand in hebben gehad, gromde Carnegie woedend.

Hoe is zoiets mogelijk? Hebben jullie dan niets bijzonders ontdekt, toen je hier binnenkwam met Inez?

— Niets. De butler heeft de deur achter ons gegrendeld. Hij is de hele tijd in huis geweest.

— Hoe lang heb je die butler?

— Eergisteren gekomen, steunde de ongelukkige effectenmakelaar.

Er kwam een lichtje in de ogen van Carnegie, toen hij Socrates beval:

— Ga eens kijken of die kerel er nog is. Ik heb zo'n idee, en als dat zo is, hel en duivel, dan zijn wij weer het slachtoffer van die vervloekte Raffles. Waar slaapt die butler?

— Op zolder. De deur van zijn kamer is vlak bij de trap, antwoordde Goldmacher kreunend en bijna niet meer in staat om de loop der gebeurtenissen te kunnen bijhouden.

Alles om hem heen begon te draalen en hij had het gevoel alsof hij geradbraakt was.

Socrates echter verloor geen tijd maar verliet het vertrek, liep de trap op, snel door de gang en holde de diensttrappen op naar de zolder.

Hij nam zijn browning en trok met een ruk de smalle, geel geverfde deur open, die het dichtst bij de trap lag. Onmiddellijk knipte hij met zijn linkerhand het licht aan en brulde:

— Kom te voorschijn, mijnheer de butler.

Hij zei het alleen maar tegen de lege

kamer. Het bed was zelfs niet beslapen. Vloekend rende hij de trap weer af, bijna huilend van woede, omdat het geld weg was, maar nog meer om het denkbeeld, dat zij voor het lapje waren gehouden door mensen, heel wat slimmer dan zij.

Op de eerste verdieping stond hij stil, want hij dacht iets te horen in de kamer waar Inez was.

Het klonk daar alsof iemand zachtjes iets zei. Hij sloop op zijn tenen in de richting van de kamerdeur, toen hij plotseling stil stond.

Het licht van zijn lantaarn viel op iets wits, het overhemd van de butler.

Die stond daar heel rustig op wacht, alsof er geen vuiltje aan de lucht was.

Socrates vroeg struikelend over zijn woorden, grimmig:

— Wat doe jij daar? Waarom ben je niet naar bed?

— Ik kon niet in slaap komen, antwoordde de butler grinnikend. Maar mag ik weten wat u hier uitvoert en wie u bent?

— Dat zul je gauw genoeg merken. Heb jij iets te maken met het verdwijnen van die brandkast?

— Ik weet niet precies wat u bedoelt, mijnheer. En als u niet onmiddellijk zegt wie u bent, dan zal ik de politie waarschuwen.

— Dat lukt je toch niet. De telefoon is afgesneden. En vertel je me nu dadelijk waar die kast is, of ik schiet je een kogel door je dikke buik.

De revolver ging dreigend omhoog naar dat lichaamsdeel. Socrates was nu vlak voor de butler komen staan en zijn gezicht was vertrokken van woede. Toen gebeurde er iets heel raars.

De butler drukte met allebei zijn handen op zijn buik, die Inez zo was opgevallen en uit het bovenste, parelmoeren knoopje van zijn overhemd spoot een fijn straaltje van een heldere vloeistof in het gezicht van Socrates voor hij zelfs maar enig benul had de trekker over te halen.

En hij had nauwelijks voor de eerste keer weer ingeademd, of hij zakte langzaam langs de muur en bleef roerloos tegen de grond liggen.

Als de bliksem hem getroffen had, had alles niet sneller kunnen gebeuren. De butler, die snel zijn neus had dichtgeknepen, deed een paar stappen achteruit, en gooide toen vlug een raam aan het einde van de gang open en mompelde verheugd, in zichzelf:

— Dat gaat prachtig. Die buik is wel wat lastig, maar het heeft wel zijn nut. Ik geloof, dat ik Raffles kan feliciteren met deze nieuwe uitvinding.

Hij liep na deze woorden vlug naar de deur van de kamer en maakte die open. Inez zat aan de tafel met 't hoofd in de handen en tegenover haar stond Raffles, met een ernstig gezicht en keek op haar neer.

— Blijf hier bij haar, Charles zei Raffles toen hij zijn helper ontdekte. Ik heb een lichaam horen valen. Was dat een van hen?

— Dat was die heer met de Griekse naam.

— Prachtig! De rest heeft niets meer te betekenen. Zorg voor de auto. Neem over zeven minuten deze vrouw mee.

— Laten we haar dan lopen? vroeg Charles Brand, met een blik op de vrouw.

— Voorwaardelijk, Charles, voorwaardelijk, zoals dat in rechterlijke termen heet. Ik geloof nog niet, dat zij totaal bedorven is. In elk geval waag ik het er op. Denk er om, precies over zeven minuten, niet vroeger of niet later. James kan dan net terug zijn met de wagen.

— En de schurk beneden?

— Die kun je aan mij overlaten.

Raffles keek nog even naar Inez die zelfs niet had opgekeken en liep toen vlug de kamer uit.

Zijn voetstappen werden gesmoord in de dikke looper en door de overschoenen met vilte zolen, die hij droeg.

Zo bereikte hij de deur van de werk-kamer, die nog steeds openstond, waar Carnegie ongeduldig heen en weer liep als een dier in zijn kooi.

Goldmacher echter zat nog steeds in zijn stoel voor zijn schrijfbureau, half onder invloed van de alcohol en half verpletterd door dit verlies.

Juist toen Carnegie zijn drie stappen

van de deur af deed, liep Raffles de kamer binnen en was met twee onhoorbare schreden vlak achter hem, duwde de loop van zijn browning in de lendenen van de schurk en zei zacht maar dreigend:

— Sta nu maar stil, Carnegie, want je bent de sigaar. Steek je handen maar omhoog.

De bandiet was stil blijven staan en zijn handen gingen de hoogte in. In een hield hij nog steeds de revolver. Raffles pakte hem die af, doorzocht vlug en handig alle zakken, vond nog een spitse dolk in een leren schede en zei toen:

— Draai je nu maar om, of liever, ga in die stoel zitten, dan kunnen we even praten. Lang zal ik je niet ophouden.

Asgrauw, bijna stikkend van woede, maar zich overwonnen wetend, ging de schurk zitten.

Raffles wendde zich nu tot Goldmacher, die hem met open mond had zitten aanstaren en zei:

— Wat u betreft, mijnheer Goldmacher, ik moet u helaas meedelen, dat u alle pogingen om uw brandkast weer in uw bezit te krijgen, wel kunt opgeven. Wilt u de politie even waarschuwen?

— Waarom en waarmee? kreunde de effectenmakelaar.

— Kom nou, dat weet u zelf heel goed. De telefoon is afgesneden, maar dan is er toch nog 't geheime sein aan de politie. Daar bij die lage muurkast zit een drukknop in de vloer en u hoeft er alleen maar met uw voet in te drukken. De draad loopt onder alle vloeren door naar het dichtstbijzijnde bureau. Het heeft u heel wat geld gekost, maar u vertrouwde er op en misschien niet ten onrechte? Daarom was u er waarschijnlijk ook zo happig op de twee inbrekers naar dit vertrek te brengen. U hoopte de gelegenheid te krijgen terluiks het geheime alarmsein in werking te brengen.

Goldmacher was verbleekt en keek Raffles aan, alsof hij een spook zag.

— Hoe weet je dat, kerel? kon hij tenslotte met moeite uitbrengen.

— O, ik weet nog veel meer. Ik weet,

dat die draad ook in verbinding staat met de slaapkamer van uw butler. Nergens komt die draad boven de vloer en het zou dus ook onmogelijk zijn geweest, hem door te snijden. Het was alleen maar jammer, dat het alarmsein geen nut had, omdat de butler een van mijn vrienden was. Ik hoop, dat u zult erkennen, dat hij in die paar dagen, dat hij bij u in dienst was, zijn taak goed verricht heeft.

— Naar de duivel met die vent, gromde Goldmacher, murw door al die mededelingen.

Raffles had op zijn polshorloge gekeken.

— Ik heb nog maar twee minuten, zei hij. En dat is net voldoende, geloof ik. Maar wacht eens, ik geloof dat de heren wat te vroeg zijn. Ik zal mijn plannetje dus moeten veranderen.

Raffles nam vlug een sleutel uit zijn zak, en stak die aan de buitenkant in het sleutelgat van de deur.

Carnegie was opgesprongen om nog een laatste poging te wagen, maar de browning van Raffles was onmiddellijk weer op zijn borst gericht.

— Ga daar in die stoel zitten en beweeg je nu niet meer! beval Raffles kortaf. Mijnheer Goldmacher, uw arm! De verschrikte Goldmacher dacht geen moment meer aan verzet. Met Raffles verliet hij het vertrek. Raffles sloot de deur met de sleutel af en liet die in het slot zitten.

Voor de huisdeur klonk het geluid van een grommende, sterke motor.

In de vestibule haalde Raffles kalm zijn hoge hoed uit een muurkast, trok zijn regenjas aan en nam mijnheer Goldmacher onder de arm.

Die voelde echter nog iets meer dan alleen die arm, iets harders in zijn zij. Hij voelde het prikkelende zweet op zijn slapen, toen de dreigende stem van Raffles zei:

— En kalm nu en spreek niet tegen, als je leven je lief is.

Daar dacht mijnheer Goldmacher niet eens meer aan. Hij had teveel meegeemaakt die avond en hoopte dat er gauw een eind zou aan komen. Hij was niet zo jong meer, hij had geen stalen zenu-

wen, zoals die man naast hem.

Net op dat ogenblik werd er gebeld en Raffles deed, zonder Goldmacher los te laten, de deur open.

Onmiddellijk drongen er drie, vier agenten naar binnen en de inspecteur vroeg:

— Hebt u ons gewaarschuwd, mijnheer Goldmacher? Iets niet in orde?

— Ik? vroeg de effectenmakelaar stom verbaasd. Ik was het wel van plan maar...

— Ik heb het gedaan, viel Raffles hem glimlachend in de rede en in de zak van de regenjas drukte de revolverloop wat steviger tegen het lichaam van de trillende Goldmacher. En er is wel degelijk iets aan de hand, heren. Mijn vriend Goldmacher is overvallen door twee bandieten, samen met een vrouw, die het op zijn brandkast voorzien hadden. Is het niet zo, Joseph?

— Ja, zo zo is het! antwoordde Goldmacher, stotterend.

— Ik ben echter net op tijd gekomen, om althans twee van de kerels buiten gevecht te stellen, ging Raffles uiterst vriendelijk verder. Een van hun zit in de werkkamer van mijn vriend. Wees eens stil, dan kunt u horen, hoe hij probeert weg te komen.

Iedereen zweeg. En toen hoorde men inderdaad op een afstand het krassen van metaal over metaal. Het was duidelijk, dat iemand, die ergens opgesloten zat, alles in het werk stelde om bevrijd te komen.

— Is het allemaal zo gegaan, mijnheer Goldmacher? vroeg de inspecteur.

Goldmacher had bijzonder weinig keus en het antwoord werd hem heel gemakkelijk gemaakt door de druk van het harde, koude staal even onder zijn hart.

Het was trouwens zelfs de volle waarheid, dat Raffles onmiddellijk na zijn binnenkomst in de werkkamer, het alarmsein in werking had gesteld.

Hij antwoordde dus heldhaftig:

— Mijn vriend vertelt het in een paar woorden maar hij verzwijgt welke moedige rol hij vervuld heeft, toen hij de schurken overviel en opsloot.

— Dat is mijn natuurlijke beschei-

denheid, zei Raffles beminnelijk. Ik bluf niet graag op mijn kleine avonturen. U zult de tweede man op de eerste verdieping vinden, totaal bewusteloos. Vier uren rust zullen hem wel weer opknappen. Kent u Socrates soms?

— Wilt u soms zeggen, dat die boven ligt? vroeg de inspecteur met schitterende ogen en hij dacht aan zijn promotie.

— Niemand anders. En wilt u soms ook kennis maken met Carnegie? Die zit in de werkkamer en probeert er uit te komen. En maak wat voort, want als het hem bij de deur niet lukt, zal hij het bij de rolluiken proberen.

— Ik heb er gelukkig de sleutel van in mijn zak, zei Goldmacher trots.

— Dat doet er niet zoveel toe, maakt toch maar wat voort, drong Raffles aan.

— Vooruit jongens, dat wordt een prachtige vangst, riep de inspecteur zijn revolver trekkend, en hij rende de vestibule door op de voet gevolgd door de drie mannen.

Nu pas liet Raffles de arm van Goldmacher los, liet zijn browning in zijn zak glijden, zette zijn hoed af en zei, terwijl hij de ander de hand drukte:

— Het was mij heel aangenaam, Goldmacher, je deze kleine dienst te hebben kunnen bewijzen. Tot ziens en wel bedankt voor je onderhoudende gezelschap.

Het volgend ogenblik stond hij op straat en had de deur dichtgetrokken.

Hij wist zeker, dat Goldmacher geen seconde verloren zou laten gaan, om, nu hij niet meer in gevaar verkeerde, de agenten de waarheid te zeggen en hij verloor dus geen sekonde. Hij rende naar de hoek van de straat en vond daar de auto, met Henderson achter het stuur en Brand naast de zwiigende en bleke Inez op de achterbank.

Raffles zei zachtjes iets tegen Henderson en stapte toen in de wagen, die direkt wegreed.

Toen zij een paar straten heen waren, vroeg Inez lusteloos:

— Waar brengen jullie mij heen?

— Dat kun je wel snappen, antwoordde Raffles koel.

— De politie? Dat is heel gevaarlijk,

Raffles. Bovendien, ik geloof, dat ze mij niet veel kunnen maken. Zeg Raffles, ze hebben mij altijd verteld, dat je een ware edelman bent. Zou je een vrouw in de steek laten, die hulp nodig heeft?

— Een lastige vraag, bijna een strik-vraag. Slaat dat op jezelf?

— Nee, niet op mij. Maar op een vrouw, die ik graag zou willen redden, ofschoon het haar eigen schuld is, dat ze in levensgevaar verkeert.

— Verklaar je nader, Inez, zei Raffles en keek haar strak aan.

Het bleef een ogenblik stil en toen klonk de stem van de vrouw:

— De meester komt vannacht los.

— Dat is onmogelijk, riep Raffles uit.

— Voor hem is niets onmogelijk, of bijna niets. Je begrijpt wel, dat ik niets zal verraden, maar zijn maatregelen waren allang tevoren genomen voor het geval dat hij gearresteerd zou worden. Er bestonden wel tien methodes om hem te bevrijden en een ervan moest zeker lukken. Hij komt vannacht nog vrij, let op mijn woorden!

— En verder?

— Mira houdt van je.

— Dat is werkelijk een verrassende mededeling, die ik moeilijk zo maar kan geloven, of ik zou moeten geloven aan liefde op het eerste gezicht en dat doe ik niet.

— Spot er niet mee, want het gaat om een mensenleven! riep de vrouw vurig uit. Zij heeft het mij verteld en zij wil niets meer van Waybridge weten.

— Natuurlijk zal ik nooit iets voor haar kunnen zijn, zei Raffles koeltjes, maar hij zal het moeten accepteren.

— Dat neemt hij nooit. Hij heeft vroeger al eens een vrouw vermoord,

van wie hij alleen maar dacht, dat zij hem beduvelde. En hij zal haar slachten, zonder meer slachten.

— Maar hoe zal hij het te weten komen?

— Denk je soms, dat Alice haar mond zal houden? Alice wil hem voor zichzelf hebben en zal het hem vertellen, hem verraden.

Raffles keek de vrouw een ogenblik doordringend aan en toen zei hij nadenkend:

— Ik heb het vroeger al eens gezegd, er schuilen toch nog goede hoedanigheden in je, Inez. Maar zeg mij eens eerlijk, is het zuiver bezorgdheid om Mira, dat je dit vertelde?

De vrouw balde krampachtig haar vuisten en bracht er met moeite uit:

— Ik haat Waybridge, zoals ik nog nooit iemand heb gehaat. Waarom, dat gaat je niets aan. Een liefdesaffaire. Hij vermoordde de man, waar ik van hield in koele bloede. Een ongewapend man.

En hij zal het ook met Mira doen en jou en mij ook, als hij er de kans voor krijgt.

Zonder te antwoorden, tikte Raffles tegen de voorruit. De auto stond stil. Raffles deed het portier open. Hij stapte uit en zei fluisterend weer iets tegen Henderson, de reus.

Toen deed hij het portier nog verder open, pakte Inez bij de hand, liet haar uitstappen, galant en hoffelijk en zei rustig:

— U kunt gaan waar u zelf wil, madame. U bent vrij. De ene dienst is de andere waard. Tot ziens, of je moet een ander beroep kiezen. Want misschien zal ik een volgende keer niet zo toegankelijk zijn.

HOOFDSTUK VII.

HET TWEEGEVECHT

Om drie uur 's nachts sliep Mira nog steeds niet. Het was zelfs onmogelijk voor haar geweest, op haar bed te liggen en te proberen in de slaap rust te vinden.

Zij liep maar heen en weer in de grote kamer en liet zich nu en dan vallen in een van de grote leunstoelen. Zij moest steeds denken aan de storm, die zo plotseling en onverwachts was opgestoken en die nu niet meer wilde gaan liggen.

En dat voor de man, die zij, zij moest het zichzelf bekennen, zonder wroeging had willen laten vermoorden. Het was gebeurd, toen zij hem zo kaarsrecht en onverschrokken had zien staan. Hij was een man, in de ware betekenis van het woord. Dwergen, jakhalzen en aasgieren waren al die anderen bij hem vergeleken, Waybridge inclusief.

Mira wist heel goed, dat die plotselinge liefde volkomen nutteloos en on-

vruchtbaar zou blijven. Zij vergeleek zichzelf met Raffles. Hij was een avonturier en hij stal, hij maakte zich meester van wat niet van hem was, dat had zij ook gedaan, maar aan haar handen kleefde bloed, zij had gekeken en goedgekeurd, dat mensen lafhartig vermoord waren om hun bezit te kunnen stelen. Zij hulverde, sprong weer op, kreunde als een gewond dier en sloeg met haar handen tegen haar voorhoofd.

Plotseling bleef zij midden in de kamer stilstaan en luisterde. In het grote huis klonk ergens een zacht geluid. Voor zij zich bewust was wat het kon zijn, ging de deur al open en Donald Waybridge kwam de kamer in. Hij was bleek en er liep een kleine schram dwars over zijn gezicht. Hij droeg een grijs pak, zeker in de haast aangeschoten.

Zijn ogen hadden een gemene uitdrukking, toen hij haar aankeek. Mira had

een ogenblik met ontzetting naar hem gekeken en toen mompelde zij in zichzelf:

— Wat mij betreft. Als dit dan het einde moet zijn, het doet er toch niets meer toe.

Waybridge was met een gluiperige glimlach op zijn dunne lippen naar haar toegekomen en zei nu:

— Het lijkt net, Mira, dat je niet zo blij bent, dat ik terug ben. Zou men gelijk hebben?

— Wat zei men dan? vroeg Mira toonloos.

— Men zei dat ik mij niet behoefde te verwonderen, als je beslist niet aange-naam verrast zou zijn.

— En waarom dacht men dat?

— O, vrij eenvoudig, in die korte tijd zou een ander mijn plaats in jouw hart hebben ingenomen. Natuurlijk heb ik daarom gelachen en gezegd, dat zoiets onmogelijk was.

Alle kleur was van het gezicht van Mira geweken, maar haar stem was vast en haar lippen trilden, toen zij antwoordde:

— Je hebt er niet goed aan gedaan om te lachen, Donald. Want wie je dat ook gezegd heeft, en ik geloof, dat ik weet wie het is, die had gelijk. Ik houd echt niet meer van je.

Waybridge werd doodsbleek. Hij was met één sprong bij haar en greep haar pols, die hij bijna tussen zijn sterke vingers vermorzelde.

— Het is dus waar? vroeg hij schor. Alice had dus toch gelijk? Ik had haar dood kunnen slaan, toen zij het zei. Ik wilde het niet geloven. Dan sprak zij dus ook de waarheid, toen zij Raffles noemde als mijn opvolger?

— Het is zo, antwoordde Mira rustig. Laat mijn pols los. Je doet mij pijn. Wat kan ik er aan doen, Donald? Het is toch mijn schuld niet?

De man liet haar los en deed een stap terug. Zijn gezicht was nu ijsig kalm. Hij liep naar een tafeltje, haalde een sigaret uit een doos, stak die rustig aan, deed een paar trekken en zei kalm:

— Je hebt toch vroeger geloofd aan een voortbestaan na de dood Mira?

— Dat heb ik en ik zou willen dat

dat nooit veranderd was, zuchtte de vrouw.

— Dan zal ik je vijf minuten geven om te bidden. Je kunt die vijf minuten ook op een andere manier gebruiken. Daarna is het leven voor je afgelopen.

Mira had dit verwacht, maar nu de dood zo dreigend naderde, nu ontzonk haar de kracht. Zij was nog jong. Zij wilde niet sterven. Het was toch haar schuld niet, dat alle liefde voor die man daar, als die ooit bestaan had, dood was en nu in haar hart lag als een hoop koude as. Moest zij daarom het leven vaarwel zeggen en sterven door de hand van een misdadiger, een moordenaar? Een ontzetting greep haar plotseling aan en zij gooide zich op haar knieën en smeekte jammerend:

— Waarom wil je mij doden Donald? Ik heb je toch altijd trouw gediend. Ik ben je slavin geweest, ik heb al je bevelen opgevolgd, je hebt je nooit over mij te beklagen gehad. Laat mij leven. Ik zal ver weggaan en je nooit meer ontmoeten.

— Een minuut van de vijf is om, zei Waybridge ijskoud.

Hij haalde een grote brownning uit zijn achterzak, overtuigde zich, dat het wapen geladen was en legde het op het tafeltje, dat naast hem stond. De vrouw kronkelde zich in doodsangst over de grond, lijkwit, met uitpuilende ogen.

— Ik zal naar Amerika gaan, Donald. Ik beloof je, dat ik de man nooit terug zal zien, die ik liefheb, ja, want dat zal ik nooit herroepen. Ik kan niet anders, maar ik zal hem uit mijn hart bannen en ver weg gaan. Nooit zul je me terug zien.

— Twee minuten, zei Waybridge onbarmhartig en zonder zich te laten vermurwen en keek met een koude blik neer op de ongelukkige vrouw aan zijn voeten.

En plotseling scheen zij ijsig kalm te worden. Zij stond op, streek het haar uit haar ogen en zei op onnatuurlijke kalme toon:

— Maak er dan maar een eind aan. Het helpt niets of ik bid, daar heb jij wel voor gezorgd. Ik houd van Raffles en jou veracht ik. En ik zal sterven

met zijn naam op mijn lippen en ik zal jouw naam vervloeken.

Met een gebrul van woede keerde Waybridge zich om naar het tafeltje om zijn browning te grijpen. Stomverbaasd bleef hij staan. De browning was weg.

Hij begon te rillen en werd lijkwit, toen hij zag, dat de gordijnen voor het hoge, openslaande raam bewogen, op nauwelijks een halve meter achter het tafeltje.

Toen gingen die gordijnen open en Raffles kwam te voorschijn, met de browning van Waybridge nog in zijn hand, met een dreigende glimlach om zijn lippen.

— Donald Waybridge, begon hij, ik zou je niet kunnen vertellen, hoe ontzaglijk veel moeite het mij gekost heeft, je niet op staande voet dood te schieten. Ik heb veel schurken gekend, maar ik geloof wel, dat jij een van de ergsten bent. Je hoort thuis onder de gemeenste schurken van Chicago en dat betwijfel ik zelfs. Een weerloze vrouw zo maar te vermoorden. Bah, het is walgelijk, wat een vreselijke vent ben jij. Maar nu je nog leeft, nu ik je niet onmiddellijk als een wild dier heb neergelegd, nu kan ik het niet meer koelbloedig doen. En ofschoon de hel je weer schijnt te hebben uitgebraakt, wil ik je toch nog één kans geven, maar ik weet gelukkig zeker, dat ik zal overwinnen.

Waybridge had zich zo goed mogelijk hersteld. Juist toen Raffles uitgesproken was, draaide hij zich om en vloog naar de dichtstbijzijnde deur. Maar op hetzelfde ogenblik ging die open en nu kwam Brand hem met een revolver in de vuist tegemoet. Toen pas scheen de schurk zich gewonnen te geven. Hij deed zijn armen over elkaar en vroeg zijn stem tot kalmte dwingend:

— Ik moet wel buigen voor de overmacht, maar ik heb mij wel eens laten vertellen, dat Raffles daar nooit misbruik van maakt.

— En dat zal ik nu ook niet doen, schurk, riep Raffles minachtend uit. Ik zei al, dat je je kans zult krijgen. Je zult je kunnen verdedigen. In dit grote

huis moeten er toch wel ergens twee wapens zijn van hetzelfde soort, waarmee wij kunnen duelleren.

— Ah, zo een duel? vroeg Waybridge en Raffles zag een gluisperig licht in zijn ogen.

— Ja, een tweegevecht, ofschoon de hemel weet, dat je het niet verdient, het staal te kruisen met een gentleman.

De beide mannen hadden heel zachtjes gesproken vlak bij elkaar, maar Raffles was klaar om te schieten bij de eerste verdachte beweging van de bandiet.

Mira was nauwelijks een beetje bijgekomen, enorm verrast door deze plotselinge tussenkomst, met een overwelkend, zalig gevoel van vreugde in haar hart, toen Waybridge antwoordde en nu wat harder:

— Welnu, akkoord dan. Dan maar een tweegevecht. Moet het hier gebeuren? Er is een wapenrek in een andere kamer.

— Dan zullen wij daarheen gaan. Maar pas op, Waybridge, geen grapjes, want ik ben niet in de stemming. Loop voor mij uit en wijs mij de weg. En blijf midden in de gang lopen met je handen omhoog. Als je maar een vinger uitsteekt naar een van de schakelaars, heb je de langste tijd geleefd.

Zij waren al bij de deur, Waybridge nog steeds met diezelfde vreemde glimlach om zijn lippen, toen Mira uitriep:

— Waar gaan jullie heen?

— Vechten, madame, antwoordde Raffles rustig.

— Ik wil er bij zijn! riep de vrouw uit.

— U zult moeten hier blijven met mijn vriend, antwoordde Raffles stroef. Ik wil er geen getuigen bij hebben. Charles, jij zorgt ervoor, dat wij niet worden gestoord.

— Vertrouw hem niet, waarschuwde de vrouw wanhopig, hij is zo gemeen.

— Maar ik heb zijn browning in mijn zak. Wees maar gerust, ik zal hem geen kans geven gijntjes uit te halen.

En met die woorden duwde Raffles de browning tussen de ribben van Waybridge en dwong hem zo, de kamer uit te lopen.

Achter hem viel de deur dicht. De gangen waren breed en helder verlicht en Waybridge zorgde wel, dat hij in het midden van de looper bleef, met zijn armen in de hoogte. Hij bracht Raffles zo door een paar gangen tot voor een hoge, gebeeldhouwde deur, stond stil en zei, terwijl hij zich langzaam omdraaide:

— In deze kamer is het wapenrek.

— Doe de deur open! beval Raffles. Waybridge gehoorzaamde.

— Maak licht! klonk weer de bevallende stem.

Waybridge draaide de schakelaar om en de vrij grote kamer baadde in licht.

Raffles zag onmiddellijk het prachtige wapenrek recht tegenover de deur. Het bestond uit twee delen, een met ouderwetse, een met meer moderne wapens, vuurwapens zowel als degens en messen en Indische Yatagans.

Raffles liet Waybridge eerst binnengaan, haalde de sleutel uit de enige deur van het vertrek, draaide die in het slot om, stak hem in zijn zak. Hij stampte een paar keer op de vloer, om zich te overtuigen, dat er nergens een valluik onder het dikke tapijt verborgen was.

Met zijn voet wipte hij de vier punten om, maar overal sloten de naden van de parketvloer, nauwelijks zichtbaar tegen elkaar. Een valluik was er in ieder geval niet.

Waybridge was al naar het wapenrek gelopen en nam er twee volkomen gelijkvormige, scherpgepunte, moderne duelleerdegens uit.

— De wapens zijn volkomen gelijk, zoals u ziet, zei hij kalm. Ik ben gewend met deze degen te schermen. Heeft u er iets tegen?

Raffles haalde zijn schouders op en antwoordde:

— Volstrekt niet. Schermt u goed?

— Ik geloof te mogen zeggen van wel.

— Des te beter. Dan zal het mijn geweten niet zo erg bezwaren, als ik je dood, Waybridge. De hemel weet, dat het mij toch al geen sikkepitje zou kunnen schelen.

Zonder zijn browning los te laten nam Raffles een van de degens uit de

hand van zijn tegenstander aan, deed snel een paar stappen achteruit, stak toen pas de browning in zijn zak en hij beval helder en luid:

— En garde!

Het volgende ogenblik flitsten de stalen kling in het licht van de elektrische kroon en schenen de tweeodelijke degens elkaar te bijten.

Zodra Raffles en Waybridge de kamer verlaten hadden, vroeg Mira smekend aan Brand:

— Wilt u mij niet zeggen, mijnheer, wat zij gaan doen?

— Zij gaan duelleren, u hebt het toch gehoord, antwoordde Brand kortaf.

— Met pistolen?

— Zeker niet. Op het blanke wapen. Schermt die kerel goed, die Waybridge?

— Heel goed, antwoordde Mira en plotseling wankelde zij, werd doodsbлек en greep Brand bij de hand, terwijl zij enorm geschrokken, uitriep:

— Als zij op de degen duelleren, dan is uw vriend verloren...

— Maak u niet ongerust, hij is ook heel sterk op dat wapen.

— Ik zeg u, dat hij verloren is. Kom mee. U vertrouwt mij niet? Zet de loop van uw revolver tegen mijn slaap als u wilt, maar ga in 's hemelswil mee.

De stem van de vrouw was zo angstig, dat Brand dadelijk toegaf. Zij rende zo vlug door de gangen, dat hij haar nauwelijks kon bijhouden.

Zij was vlugger bij de deur dan hij en rammelde vruchteloos aan de kruk. Doodsbleek zei zij tegen Brand:

— Zij hebben de deur van binnen afgesloten. Kom mee.

Zij pakte zijn hand en trok hem in een aangrenzend vertrek, dat helemaal donker was. Alleen uit de open gangdeur kwam wat licht binnen.

Zij trok een stoel naar de tussenmuur en tot zijn verwondering zag Brand hoe plotseling door een ronde opening licht kwam.

Maar hij verstijfde, toen hij de vrouw door dat gat, dat niet groter dan een rijksdaalder was, hoorde gillen:

— John Raffles, maak er direkt een einde aan, steek hem dood, de kleinste schram betekent je dood, de punt van

zijn degen is vergiftigd.

Achter de muur klonk een valse lach en het staalgeklepper ging verder.

Razend van woede trok Mira de revolver uit de zak van Brand en vuurde op goed geluk af door de kleine opening in de muur.

Er klonk een schreeuw en toen de val van een lichaam. De vrouw keek weer door het gat en haar stem klonk wonderlijk rustig, toen zij zei:

— Ik wist wel, dat het lot rechtvaardig zou zijn, ik heb de moordenaar

dwars door zijn hoofd geschoten.

De sleutel knarste in het slot, Raffles liep de gang op en Mira rende hem tegemoet en vroeg met bevende stem:

— Ben je gewond, Raffles?

— Geen schram, ofschoon hij vocht als een duivel. Ik dank je, Mira, je hebt mijn leven gered. En ga nu waar je wilt, ik zal je daarbij helpen. Deze schurk heeft zijn verdiende loon gekregen en de aardse rechter hoeft er zich niet meer mee te bemoeien.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Onblusbare haat

VOOR SLECHTS
DRIE GULDEN

of meer per maand

OPMARS NAAR DE GALG

voorheen fl. 24.50

NU
SLECHTS **FL. 11.90**

In dit wereldbekende, fascinerende boek beschrijven de auteurs Joe J. Heydeckers en Johannes Leed het monsterproces van Neurenberg met de voorgeschiedenis, de opkomst van het nazisme, de lange reeks onvoorstelbaar grote misdaden, o.a. het vermoorden van zes miljoen joden, het oorlogsverloop, de triomfen van de duivel, het keerpunt, de teruggang, de boemerang : Duitsland in de tang tussen Oost en West doodgeknepen, uit de lucht met de grond gelijk gemaakt, innerlijk ontbonden. Daarna de jacht op degenen die dit hadden ontketend, hun arrestatie, in vele gevallen hun zelfmoord (Hitler, Goebbels, Himmler, Göring, Ley), hun berechting.

De eigenlijke waarde van OPMARS NAAR DE GALG is niet zozeer, dat men erin kan lezen hoe de nek is gebroken van enkele der gestoorde criminelen die verantwoordelijk waren voor de moord op zes miljoen joden, als wel dat men daaruit kan leren hoe het volk, een werelddeel, het gehele mensdom vergaat als men niet goed let op wat er gebeurt en lijdelijk toeziet.

In totaal 600 pag. met veel foto's. Voorheen fl. 24.50, nu onverkort in kunstlederen band slechts fl. 11.90, betaalbaar met fl. 3. - of meer per maand.

Boekhandel H. NELISSEN - AMSTERDAM
Leidsegracht, 108 - Postr. 60092 - Tel. 31791 - Gem. Giro N 2266

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden « Opmars naar de Galg ». Het bedrag van f 11.90 / de 1e termijn van f ..... * is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor rembourskosten bij ontvangst van het boek betaald *

* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

L. L.

NAAM : .....

ADRES : .....